

BIDRAG TIL FORSTÅELSE AF JESU ORD

*I OVERENSSTEMMELSE
MED NATUREN OG LIVET*

VED
LAURS NIELSEN

**1. udg.
FORLAGET MYLUND
2014**

BIDRAG TIL FORSTÅELSE AF JESU ORD
I OVERENSSTEMMELSE MED NATUREN OG LIVET
VED

LAURS NIELSEN

1. UDGAVE

RED. H.K. Bock

FORLAGET MYLUND

2014

ISBN: 978-87-995002-3-9

Indholdsfortegnelse

II Del:

Markusevangeliet	197
9. Kapitel	199
Lukasevangeliet	207
7. Kapitel	209
8. Kapitel	211
10. Kapitel	213
11. Kapitel	214
12. Kapitel	216
13. Kapitel	218
14. Kapitel	219
15. Kapitel	220
17. Kapitel	222
22. Kapitel	223
23. Kapitel	225
Johannesevangeliet	227
1. Kapitel	229
2. Kapitel	231

3. Kapitel	234
4. Kapitel	246
5. Kapitel	252
6. Kapitel	264
7. Kapitel	277
8. Kapitel	282
9. Kapitel	288
10. Kapitel	289
11. Kapitel	295
12. Kapitel	298
13. Kapitel	305
14. Kapitel	308
15. Kapitel	316
16. Kapitel	322
17. Kapitel	327
21. Kapitel	329

Markusevangeliet

9. Kapitel

V.43-50.

Og dersom din hånd forarger dig, hug den af; det er dig bedre at gå en krøbling ind i livet, end at have to hænder, og fare hen til helvede i den uslukkelige ild,

hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke udslukkes.

Og dersom din fod forarger dig, hug den af; det er dig bedre at gå halt ind i livet, end at have to fødder og blive kastet i helvede i den uslukkelige ild,

hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke udslukkes.

Og dersom dit øje forarger dig, kast det fra dig, det er dig bedre at gå enøjet ind i Guds rige, end at have to øjne, og blive kastet i helvedes ild,

hvor deres orm ikke dør, og ilden ikke udslukkes.

Thi hver skal saltes med ild, og alt offer skal saltes med salt.

Saltet er godt; men dersom saltet mister sin kraft, hvormed ville I give det sin smag igen? Hav salt i eder selv, og hold fred med hverandre!

Alt i universet, hvad vore øjne kan se og ikke se, er ild enten i bunden form eller i udløst form. Det består af de to livslove, sammenholdets lov, der bygger op og bringer sammenhold i tingene, og adspredthedens lov, der river ned, hvad der i sammenhold bygges op. Men da liv i sammenhold er det stærkeste, kan liv i adspredthed, der kun er enere, ikke bryde ind og rive ned, hvor liv i sammenhold besidder sit naturlige væsen. Bortset fra de døde livslove er disse to livslove de ældste i universet, nemlig bevægelserne i tingene og derved den dybeste skabende kraft i alt, fordi de indbyrdes er stridende på grund af deres diametrale modsætning. Ved bevægelsernes tryk i rummet skabes de forskellige bestanddele, som jorden indeholder, såsom jord, sten og metal. Kloderne skabes altså ved tryk og bevægelser. Ved hjælp af tiltræknings- og frastød-

ningskraften indgår de i familier, solsystemerne. Den evige uro i tingene er liv og fremkalder liv i alle former og er alle steder afpasset efter klimatiske forhold, således at kulde og varme, lys og mørke hver har sine livsformer.

Vi går så over til at følge livsudviklingen på vor klode.

Kulden var, men ved hjælp af bevægelserne i tingene fremstår varme, der igen giver betingelser for jordens udvikling til liv i groende form. Her udløses det åndsliv, der er bundet i jorden, og vi finder det i al vegetation samt i alt dyreliv i jord, luft og vand. Sammenholdets lov skaber legemslivet i alt. En del binder sig i legemernes indre liv. Der ud fra vedligeholdes arternes regelmæssighed. Så længe sammenholdets lov i et liv besidder sin naturlige samvirken, kan adspredthedens lov ikke nedbryde det. Når f.eks. et træ eller et dyr har afsluttet sin legemlige formeringsevne, forlader det skabende liv det ret hurtigt, da det kun formerer fludieliv, og overlader det legeme, vi nu kalder for dødt, til adspredthedens åndsliv, hvorved det igen opløses og omdannes til liv på ny. I det liv af sammenholdets lov forlader et legeme, udskilles det i rummet og søger nye virkefelter. Mennesket fortsætter almindeligvis sin åndelige udvikling længere tid derefter, fordi det besidder tankens udvikling som sit individuelle åndelige hovedformål.

Alt liv i groende form har foruden det nævnte indre åndsliv, der beskytter legemet og besørger formeringen, tillige et udenrigstjenende åndsliv om sig, der for en stor del er kendeligt ved duften af dets aroma. Aromaen er det skillende eller samlende element mellem alt liv. Blomsten har sin, træet sin, mennesket sin osv., hvert liv sin aroma.

Det er aromaerne, der skiller livet i adspredthedens- og sammenholdets lov, deraf den evige strid. Således bliver det alt det åndsliv, der har behag i hinandens aroma, der virker i sammenhold. Vi træffer det i mennesket, hvor håret, neglene, huden, blodet, kødet og så fremdeles hver enkelt livsnuance har sin aroma, der i et samlet hele danner menneskets aroma, der igen er forskellig for hvert enkelt menneske i forhold til

dets afstamning samt åndelige og legemlige sundhed og levevis.

Deraf følger udtalelsen, at alle vore hovedhår er talte. Dette er åndeligt set fuldstændig rigtigt; thi hvert enkelt hår på vort legeme er et selvstændigt liv hver for sig med sit inden- og udenrigsliv og hver især med sin egen aroma. Håret er lig træerne i skoven og græsset på marken et led i et fælles hele.

Livsteknikken er ens i alt liv. Ligesom solen er menneskelegemet en forbrændingsanstalt. Dets føde består af den overflod, livet skaber, og aromaerne i tingene er bestemmende for menneskets føde. Det liv, hvis aroma legemet ikke finder behag i eller trang til, udskilles fra tingene og kastes ud i rummet, ligeså med åndedrættet. Legemets indre liv af sammenholdets lov besørger adskillelsen i forhold til sit behov.

Ethvert liv har som før nævnt sit udenrigstjenende fludieliv, der kan give sig udslag uden hensyn til tid, rum og afstand i forhold til den trang, der opstår i individet. Intet fludieliv i frigjort form kan tilgå dette, uden at det passerer det udenrigstjenende fludieliv og føles i forhold til sin aroma og villende trang; f.eks. kan en fristelse ikke indgå i mennesket, uden at dette med sit indre åndsliv åbner sig for den. Således må alle intuitioner og indskudte følelser passere igennem det udenrigstjenende fludieliv.

Her står vi så overfor de to menneskelige åndelige nuancer, det uselviske åndsliv og det selviske. De åndelige livsnuancer, der tilhører uselvskhedens åndsliv, frastøder det selviske åndsliv, og fjerner dette sig ikke, når viljekraften vendes imod det, bliver det rent ud dræbt af livet i sammenholdets lov. Det samme forhold er til stede i det selviske åndsliv. Dette værger sit indre selviske begær med al sin livskraft og i forhold til sin viljestyrke.

Disse to livslove er, som nævnt, bundet i tingene. Når træets åndsliv af sammenholdets lov har forladt det, og træet kaldes for dødt, kan det liv, der holder træet sammen, udløses ved ildslue; men det er da i overvejende grad ild i uren form. Jo mindre klar ild, des større urenhed. Urenheden er liv fra ad-

spredthedens lov. Den dag menneskene lærer ilden at kende, vil de se, at den urene ild besidder mangfoldige livsarter i sig. Ved udløsningen ved ild spredes dette liv ud i rummet og er uden boplads; men alt liv søger med al sin evne et bosted for sin virken og formering. Den opfattelse, menneskene har fået af ilden, skyldes deres egen åndelige urenhed.

I mennesket virker begge de to livslove i indbyrdes strid for deres liv. Vi når her ind til Jesu ord om helvedes ild og ormen, der ikke uddør. Helvedes ild er den her beskrevne evige ild. Ormen er følelseslivet, vort fludie. Det selviske åndsliv tilhører adspredthedens lov. Ved den åndelige død går dette urene åndsliv tilbage til den evige ild, hvorfra det kom, og dets orm dør ikke, og dets ild udslukkes ikke; men det er i adspredt form som følge af dets livsnatur, enere uden sammenhold. Guds sønnen, som var indskudt i dette fludieliv, går tilbage til faderlivet, hvorfra den kom; thi dens renhed er fuldkommen og kan derfor ikke smittes af urenheden. Dette er den helvedes ild, hvorom der tales, og hvori vi alle fødes.

Den anden side af åndslivet, den uselviske, er det liv, Jesus taler til om saltet; thi det gode åndsliv har ikke i sig selv styrke til ved egen hjælp at kæmpe sig ud fra adspredthedens åndsliv og nå ind til gudslivets renhed.

"Offer" er kød. Ligesom kød skal saltes med salt, således skal det menneskelige åndsliv saltes med "ild". Denne "ild" er åndsliv i fuldkommen frigjort form og består alene af ild altså liv af sammenholdets lov. Den udgår fra Helligånden til mennesket, for så vidt det vil modtage den, og giver åndelig og legemlig sundhed og varigt liv. De, der ikke modtager denne salt (ild) i deres åndsliv, opløses i åndelig forrådnelse ligesom kødet, der mangler salt.

Der blev før sagt: Livsteknikken er ens i alt liv. Det er en følge af, at alt liv i universet er en eneste stor familie født af striden mellem de to livslove i rummet. Det er liv af sammenholdets lov, der ved sit liv i sammenhold evner at danne den mest sammentrængte ild, derfor også den varmeste, den stærkeste, derfor også den reneste. Det er den rene ild, der frastø-

der den urene. Her finder vi solene. De om vor sol kredsende kloder er dens børn. Og for dem er solen al livsudviklings fælles moder. Denne vor moder solens fællesliv er fuldkommen i renhed, deraf dens styrke til at drage sin næring fra små kloder, der strejfer rundt i rummet uden at have fundet en fast boplads. Den kan tiltrække og frastøde disse efter behov. Den opløser da tingene i sig, beholder livet af sammenholdets lov som sin næring og frastøder alt liv af adspredthedens lov i opløst form ud i rummet som ild og røg fra en skorsten.

Det liv (ild), der således udslynges fra solen, går da med sine egenskaber til solens børn og bidrager til deres udvikling hen imod deres moder solens renhed, egenskaber og tilstand, uden at de nogen sinde når den; thi jo flere "børn" solen omdanner, desto større bliver den. Dette ligger i, at alt i rummet er udvikling, og at rummet ved sin evige uro stadig skaber nyt materiale.

Denne rummets mægtige fabrik for liv styres af de åndspersoner, der fødes i, dannes i og udskilles fra menneskelivet på de dertil udviklede kloder. Menneskets udvikling har derfor den samme gang som det øvrige livs, hvorfra det legemligt og fludiemæssigt udgår, derfor fødes det med begge de nævnte livslove i sig og har således både åndeligt urenheds- og åndeligt renhedsliv.

Her er det så, at det gudsliv, der forestår skabningens proces, indskyder sin søn i mennesket. Kan sønnen så opnå at forene sig med åndslivet af sammenholdets lov og ved sin Helligånds hjælp frigøre sig fra adspredthedens åndsliv, kan dette menneske indgå som en livets person i gudslivet.

Når vi lever i en tilværelse, hvor det ene væsen stræber det andet efter livet, nogle for at æde andres legemer, nogle for at røve andres bolig, og nogle for at frarøve andre deres næringsmidler, fordi de ikke selv gider arbejde for dem, hvorledes skulle vi da kunne undgå gråd og tænders gnidsel! At dette helvede er evigt turde nu være begrundet. Selv om helvede ved den omtalte verdens ende ophører på vor klode, så strømmer dette urene åndsliv til andre ufuldkomne kloder,

fordi afstanden mellem kloderne for åndslivet kun er som et åndepust. Åndslivet, som vi vel nu ved er det skabende, flytter sig fra den ene klode til den anden i forhold til betingelserne for livets væren ligesom en fugl hopper fra gren til gren eller lig trækfuglenes væsen. Det sker ifølge individets trang og ved hjælp af tiltrækningens og frastødningens love. Det er ganske i tråd med dette, at Jesus ifølge sin trang og vilje gik på vandet, og at gøgens unge, der udruges i en fremmed rede, trods mangel på forældre og søskende, der kunne vejlede og støtte den, dog, når dens indre trang er stærk nok, ved sit udenrigstjenende fludies hjælp ledes til fremmede egne, hvor der findes varme og mad for den.

Evigheden ligger i, at altet er en eneste stor familie, hvor noget er i fast form, noget i groende form, og det sidste i fuldkommen ren udviklet form, gudslivet.

I helvede er dog ikke alt gråd og tænders gnidsel, selv om alt selvisk dog ender dermed. Der er i det selviske mange slags glæder, her nævnes kun to.

Den ene er forlystelser og selskabsglæder blandt åndeligt samhörige. De kan være og er for dem, der søger dem, meget lokkende og stærkt dragende, så længe individet ikke er mættet af dem; men indtræder der åndelig mæthed, føler individet sig i åndelig ensomhed uden venner med åndeligt mættende indhold. Alt er begær, og alt mødes med begær uden at kunne mættes. Livslede mod alt og alle indtræder. Individet føler sig ene i rummet og føler tomhed i alt. Da indtræder gråd og tænders gnidsel, og udslettelsen fra livet nærmer sig, om ikke omvendelse er mulig.

Den anden slags glæde i det selviske åndsliv er legemets begær f.eks. dovenskab, drik, unaturlig madlyst eller kønsligt misbrug m.m. Alt dette ender i legemlig og åndelig opløsning, og afslutningen bliver også her gråd og tænders gnidsel. Al selvisk glæde er øjebliksglæde, derimellem tomhed med legemlige smerter. Disse kan vel glemmes i den næste glædesrus; men de forstærkes bagefter og så fremdeles, indtil udslettelse eller omvendelse er sket.

Disse selviske mangler saltet i sig, derfor undgår de ikke åndelig og legemlig forrådnelse.

Som før sagt er det Helligånden, der salter med ild. "Ild" er her gudslivets rene fludieliv, der tilføres mennesket i forhold til dets trang og søgen mod gudslivet, og i forhold dertil fjernes det urene. Derved opnås sindets ligevægt med åndelig og legemlig sundhed i følge.

De mennesker, der således lader sig lede af deres Helligånd, er aldrig åndeligt hungrige. Deres glæder er fælles glæder. Disse glæder kommer som af sig selv. De koster intet og uddeles med glæde for intet til åndeligt samhörige. De giver åndelig og legemlig sundhed og er stedsevarende. Jo flere der er om at dele glæderne, des større og mere forskelligartede bliver de. I det uselviske åndsliv er der lige så mange forskellige glæder, som der er mennesker.

Dette og meget mere ligger skjult i Jesu ord om saltet og om ormen i den evige ild.

Lukasevangeliet

7. Kapitel

V.37-48.

Og se, der var en kvinde i staden, som var en synderinde, der hun fornam, at han sad til bords i farisæerens hus, hentede hun en alabasterkrukke med salve;

Og hun stod bag ham ved hans fødder, græd og begyndte at væde hans fødder med tårer, og aftørrede dem med sit hovedhår, og kyssede hans fødder, og salvede dem med salve.

Men der farisæeren, som havde budt ham, så det, talte han ved sig selv og sagde: Dersom denne var en profet, vidste han jo, hvo og hvordan en kvinde denne er, som rører ved ham; thi hun er en synderinde.

Og Jesus svarede og sagde til ham: Simon! Jeg har noget at sige dig. Men han sagde: Mester! Sig frem.

Jesus sagde: En mand, som udlånte penge, havde to skyldnere, den ene var fem hundrede penninge skyldig, men den anden halvtredsindstyve.

Men der de havde ikke at betale med, gav han dem begge det efter. Sig, hvilken af dem skal derfor elske ham mest?

Men Simon svarede og sagde: Jeg holder for, den, som han eftergav mest. Men han sagde til ham: Du dømte ret.

Og han vendte sig til kvinden, og sagde til Simon: Ser du denne kvinde? Jeg kom ind i dit hus, du har ikke givet mig vand til mine fødder; men denne vædede mine fødder med gråd, og tørrede dem af med sit hovedhår.

Du gav mig intet kys; men denne aflod ikke, fra hun kom ind, at kysse mine fødder.

Du salvede ikke mit hoved med olie; men hun salvede mine fødder med salve.

Derfor, siger jeg dig, er hendes mange synder hende forladte; thi hun elskede meget; men hvem lidet forlades, elsker lidet. Men han sagde til hende: Dine synder er forladte!

Det ligger i livets natur, des større synder des vanskeligere omvendelse des større tilgivelse des større taknemmelighed. Se Matthæus, kap. 26, v. 1-25.

8. Kapitel

V.27-39.

Men der han trådte ud på landet, mødte ham en mand af staden, som i lang tid havde været besat af djævl, som ikke tog klæder på og ikke blev i hus, men iblandt gravene.

Men der han så Jesus, råbte han og faldt ned for ham og sagde med høj røst: Hvad har jeg med dig at skaffe, Jesus, den allerhøjeste Guds søn! Jeg beder dig, at du ikke vil pine mig.

Thi han bød den urene ånd at fare ud af mennesket; thi i lang tid havde den sledet ham, og han havde været bunden med lænker og bøjler og bevogtet, og han havde sønderrevet båndene, og var dreven af djævlen i ørknerne.

Men Jesus spurgte ham og sagde: Hvad hedder du? Men han sagde: Legion; thi mange djævle var faret i ham.

Og de bad ham, at han ikke ville byde dem fare hen i afgrunden.

Men der var sammesteds en stor hjord svin, som græssede på bjerget; og de bad ham, at han ville tilstede dem at fare i dem; og han tilstedte dem det.

Men djævlene for ud af mennesket og fór i svinene, og hjorden styrtede sig ned af brinken i søen og druknede.

Men der hyrderne så det, som var sket, flyede de og gik hen og kundgjorde det i staden og på landet.

Da gik de ud, at se det, som var sket, og kom til Jesus og fandt det menneske, af hvem djævlene var uddrevne, siddende ved Jesu fødder, påklædt og ved sans; og de forfærdedes.

Men de, som havde set det, kundgjorde dem også, hvorledes den besatte var blevet frelst.

Og den hele mængde af Gadarenernes land bad ham, at han ville gå bort; thi de var betagne med stor frygt. Men han trådte i skibet, og vendte tilbage igen.

Men manden af hvem djævlene var udfarne, bad ham, at han måtte være hos ham; men Jesus lod ham fare og sagde:

Vend tilbage til dit hus, og fortæl, hvor store ting Gud har gjort dig. Og han gik bort og forkyndte igennem den ganske stad, hvor store ting Jesus havde gjort ham.

Selv om dette forhold ikke er forklaret med de samme ord som hos Matthæus, er ånden i tingene dog den samme. Skønt manden bad Jesus om at måtte følge ham, bad Jesus ham dog vende tilbage til sit hus for at forklare sine omgivelser, hvad der var sket med ham. Menneskeligt set måtte det anses for bedre for ham at være i nærheden af Jesus, eftersom han havde været så besat; men åndeligt set er sagen en anden. Den forbindelse, der var knyttet mellem Jesus og ham ved hans omvendelse, hans renselse, fremkaldte en åndelig samføling mellem dem. Når vi nu kender det udenrigstjenende åndslivs udslag mellem samfølende individer, vil vi forstå, at Jesus med sit åndsliv kan have samføling med dette menneske og derved ligefrem have åndelig magt over ham uden hensyn til afstanden imellem dem. I dette forhold bør man mindes denne udtalelse: "Og ingen skal rive dem ud af min hånd." Havde Jesus ladet ham følge sig, ville han ikke have haft så rig mulighed for at vinde andre for Jesus. Se Matthæus, kap. 8, vers 28-32.

10. Kapitel

V.17-18.

[Jesus havde udsendt 70 disciple parvis til de steder, hvor han selv ville komme, med besked om, at de skulle helbrede de syge og sige til de mennesker de mødte: "Guds rige er kommet nær til eder." (v. 1-16)]

Men de halvfjerdsindstve kom igen med glæde og sagde: Herre! Også djævlene er os underdanige i dit navn.

Men han sagde til dem: Jeg så, at Satan faldt ned af himlen, som et lyn.

Da disse udsendinge kom hjem, og de samledes med Jesus og var glade for resultatet af deres gerning, var den første skanse af det selviske åndsliv faldet for Jesu lære. Denne surdej, der skulle gennemsyre menneskelivet, var nu vel anbragt. Det er derfor højst naturligt, om Jesus har haft et sådant syn, som skrevet i vers 18. Derved bekræftede gudslivet den opfattelse, de udsendte selv havde af deres gerning.

V.19.

Se, jeg giver eder magt at træde på slanger og skorpioner og over al fjendens kraft, og slet intet skal skade jer.

Med ordene: "*slanger og skorpioner og over al fjendens kraft*" sigtes til det nedbrydende åndsliv, de gælder således også mennesker i det selviske åndsliv. Den, som tjener sin Gud ved sin Helligånds bistand, kan intet som helst skade; thi igennem det udenrigstjenende fludieliv lammes de selviskes kraft, idet de står overfor deres slette handlinger. Se forklaringen til Matthæus, kap. 5, vers 43-48: Personerne A og B.

Dette svarer til ordene: "*Ikke en spurv falder til jorden uden eders faders vilje.*"

11. Kapitel

V.11-13.

Thi hver den, som beder, han får, og hvo som leder, han finder, og den, som banker på, ham skal oplades.

Men dersom iblandt eder en søn beder sin fader om et brød, mon han da giver ham en sten? Og dersom han beder om en fisk, mon han for fisken giver ham en slange?

Eller og dersom han beder om et æg, mon han giver ham en skorpion?

Dersom da I, som er onde, ved at give eders børn gode gaver, hvor meget mere skal den himmelske fader give dem den Hellig Ånd, som ham beder?

Menneskene beder deres Gud om så meget; men den dag menneskene lærer, hvad deres Helligånd er for dem, vil de bede deres himmelske fader om at give dem den; thi ved ærligt og redeligt at gå ind under Helligåndens vejledning, vil de blive vejledet såvel i materielle som i åndelige forhold. Derfor er denne den højeste gave et menneske kan bede om, og den gave, faderlivet helst giver.

V.21-22.

Når den Stærke bevæbnet vogter sit palads, bliver det, han har, med fred.

Men når en stærkere end han kommer over ham og overvinder ham, da borttager han hans fulde rustning, som han forlod sig på, og uddeler hans bytte.

Når et menneske (sammenholdets lov med gudsfrøet i sig) ved sin Helligånds hjælp "vogter sit palads" (sit åndsliv), bliver det det har med fred. Men giver det plads for adspredthedens åndsliv i sig, bliver dette let den stærkere; thi det vedbliver at trænge på, og de små fristelser bliver efterhånden til de store, som overvinder det guddommelige åndsliv og til slut spreder

det gode åndsliv, som: *"han forlod sig på og uddeler hans bytte."* Dette at fristelsernes liv uddeler hans bytte ligger i, at fristelsernes liv er mange, og hver tager til sig ifølge sin arts evne, indtil den fuldkomne opløsning har fundet sted.

12. Kapitel

V. 45-46.

Men dersom samme tjener siger i sit hjerte: Min Herre tøver at komme; og han begynder at slå drengene og pigerne, og at æde og drikke og blive drukken;

da skal samme tjeners herre komme på den dag, som han ikke tænker, og på den time, som han ikke ved, og hugge ham i to, og skal give ham hans del med de utro.

Når herren hugger sin utro tjener i to stykker, er dette en lignelse for, hvad der sker ved den fuldkomne opløsning; thi da deles åndslivet i to dele. Fludielivet, der kom fra jorden, går til jorden igen, og gudssønnen i mennesket går til Gud, som gav den.

V. 47.

Men den tjener, som ved sin herres vilje, og ikke bereder sig, og ikke gør efter hans vilje, skal få mange hug.

Den tjener, som i sin tanke forstår gudslivet og ikke bereder sig (det vil sige, ikke vogter over sit åndsliv) og ikke gør efter sin faders vilje, vil ende i gråd og tænders gnidsel, og omvendelse vil bero på, om han har magt til at overstå dette.

V. 48.

Men den, som ikke ved det, og gør, hvad der er hug værd, skal få lidet hug. Thi enhver, hvem meget er givet, hos ham skal man søge meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man kræve mere.

Men den, som i sin tanke ikke forstår gudslivet og gør, hvad der ikke er ret, vil få en lettere omvendelse end den tjener, der er nævnt i vers 47; thi jo dybere tanke des større ansvar, des mindre tanke des mindre ansvar. Gudslivet kræver ikke mere

af mennesket, end det åndeligt ejer. Men dette vil også blive krævet i fuldt mål.

V. 49.

Ild er jeg kommen at kaste på jorden, og hvor ville jeg, at den var optændt allerede!

Det er lykkedes de selviske strålemestre at holde denne ild nede i glødende tilstand i snart 2000 år. Nu føler de selv, at deres magt er brudt. Nu er det selviske åndslivs bo så forfaldent over hele kloden, så det er et kærkomment bytte for flammernes grådighed, og ingen ved, hvornår flammerne slår ud af deres eget bo. Ve dem, som giver die i disse dage; thi deres fortvivlelse kan ikke tænkes. Og intet menneske kan standse denne ild, før det gamle er fuldstændig fortæret.

V. 50.

En dåb skal jeg døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbragt!

Jesus ængstedes for ikke at opnå det største og bedst mulige resultat i sin mission. Han ængstedes ikke for sin død. Hans mission og døds måde var set fra faderlivets side hans dåb.

13. Kapitel

V. 24-28.

Stræb alvorligt at indgå igennem den snævre port; thi mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind, og skulle ikke kunne.

Efter at husbonden er stået op og har tillukt døren, og I da kommer til at stå udenfor og banke på døren og sige: Herre, Herre, lad op for os! Da skal han svare og sige til eder: Jeg kender eder ikke, hvorfra I er.

Da skulle I begynde at sige: Vi åd og drak for dine øjne, og du lærte på vore gader.

Og han skal svare: Jeg siger eder: Jeg kender eder ikke, hvorfra I er; vig fra mig, alle I, som gør uret!

Der skal være gråd og tænders gnidsel, når I får at se Abraham og Isak og Jakob og alle profeter i Guds rige, men eder at være udstødte udenfor.

Vers 24-27 er indledning til vers 28. Det er en livets lov, at livet ebber ud i forhold til den individuelle åndelige livskraft. De selviske korte tanker når deres fuldkomne åndelige opløsning ved legemets død. De kraftige dybe tanker i det selviske åndsliv kan leve en tid efter legemets død, før den anden død indtræder, nemlig den åndelige. I deres selvskhed kan de ikke tilgå gudslivet; men de må vandre om som enere i deres åndelige urenhed bundet i deres eget begær. De vil da ad åndelig vej få en følelsesmæssig forståelse af gudslivets renhed og fred, hvorefter de dømmes sig selv. Se *Den Ukendte*¹, "Det urene Åndsliv".

---

¹ 2. udg. s. 35; 3. udg. s. 33.

14. Kapitel

V. 12-14.

Men han sagde og til den, som han havde budt: Når du gør middags- eller aftensmåltid, byd ikke dine venner, ej heller dine brødre, ej heller dine frænder, ej heller rige naboer, på det de ikke skulle indbyde dig igen, og dig ske vederlag.

Men når du gør et gæstebud, da byd fattige, krøblinger, halte, blinde;

Så skal du være salig; thi de har intet at betale derfor; men det skal igengives dig i de retfærdiges opstandelse.

Ånden i disse vers er denne: Indbyder du naboer og velhavere, venner og brødre osv. til selskabelige ædegilder for at disse skulle indbyde dig igen som vederlag, da er du selvsk. Men indbyder du de fortrykte til dit måltid for at gøre godt imod dem, da er du uselvsk, og gudslivet bliver din løn.

V. 26.

Dersom nogen kommer til mig, og hader ikke sin fader og moder og hustru og børn og brødre og søstre, og tilmed sit eget liv, han kan ikke være min discipel.

Ånden i dette vers er denne: Den der ikke elsker sin Gud over alle jordiske ting og tilmed i sig selv ser sit eget livs ringhed, vil ikke kunne indgå i gudslivet; thi den, der elsker disse ting højere end sin Gud og begærer disse ting for sig selv, er selvsk og skal miste dem.

Men den, der elsker sin Gud højest, skal ved en naturlig kærlighed vinde fader og moder, hustru og børn, brødre og søstre; thi gudslivet giver med glæde disse til den, der elsker det. Derfor skilles de ej heller i åndslivet.

Dette er i sig selv livets natur, derfor skal ordet "hader" forstås som et udtryk, der forstærker vejledningen.

15. Kapitel

V. 11-32.

Men han sagde: En mand havde to sønner.

Og den yngste af dem sagde til faderen: fader! Giv mig den del af ejendommen, som mig tilfalder. Og han skiftede godset imellem dem.

Og ikke mange dage derefter samlede den yngre søn alt sit, og drog udenlands, til et land langt borte, og ødte der sit gods i et overdådigt levned.

Men der han havde fortæret alt det, han ejede, blev en svar hunger i det samme land; og han begyndte at lide mangel.

Og han gik hen og holdt sig til en af borgerne der i landet, og denne sendte ham på sine agre at vogte svin.

Og han gik begærede at fylde sin bug med mask, som svine åd; og ingen gav ham noget.

Men han gik i sig selv og sagde: Hvor mange daglønnere hos min fader har overflødig brød? Men jeg omkommer af hunger.

Jeg vil stå op, og gå til min fader, og sige til ham: fader! Jeg har syndet mod himlen, og for dig,

og er ikke længere værd at kaldes din søn, gør mig som en af dine daglønnere.

Og han stod op og kom til sin fader. Men der han endnu var langt borte, så hans fader ham, og ynkedes inderligen, og løb til og faldt om hans hals og kyssede ham.

Men sønnen sagde til ham: fader! Jeg har syndet imod himlen og for dig, og er ikke længere værd at kaldes din søn.

Men faderen sagde til sine tjenere: Bær frem det bedste klædebon, ifør ham det og giv ham en ring på hans hånd og sko på fødderne;

og hent den fedede kalv hid og slagt den, og lad os æde og være lystige.

Thi denne min søn var død, og er bleven levende igen, og var fortabt, og er funden. Og de begyndte at være lystige.

Men hans ældste søn var på marken, og da han kom, og var nær ved huset, hørte han musik og dans.

Og han kaldte en af drengene til sig og udspurgte, hvad det var?

Men han sagde til ham: Din bror er kommen, og din fader slagtede den fedede kalv, fordi han har fået ham karsk igen.

Men han blev vred og ville ikke gå ind. Derfor gik hans fader ud og bad ham.

Men han svarede og sagde til faderen: Se, så mange år tjener jeg dig, og overtrådte end aldrig dit bud, og du har aldrig givet mig et kid, at jeg kunne være lystig med mine venner.

Men da denne din søn er kommen, som har fortæret dit gods med skøger, slagtede du den fedede kalv til ham.

Men han sagde til ham: Min Sø! Du er altid hos mig, og alt det, som mit er, er dit.

Men man burde at være lystig og glæde sig, fordi denne din bror var død, og er bleven levende igen, og var fortabt, og er funden.

"Den fortabte søn."

Blandt mennesker sker det ofte, hvor en søn eller datter forvilder sig, at dette menneske, når det går i sig selv og søger sit hjem på ny, bliver forstødt ikke alene af søskende, men også undertiden af forældrene.

Men i gudslivet er det ganske modsat. Hvor et menneske for en tid forsvinder i det selviske åndsliv, fordi det ikke ejer åndelig magt til at værges sig, men det en dag ser sin egen åndelige elendighed og går i sig selv og vender sig til sin Gud, da bliver der større glæde over det end over 99 andre, der ikke har omvendelse behov.

En Guds lykke for det menneskehjem, der kan stille sig på samme måde.

Denne forklaring passer på hele 15. kapitel.

17. Kapitel

V. 20-26.

Men da han blev adspurgt af farisæerne: Når kommer Guds Rige? Svarede han dem og sagde: Guds rige kommer ikke således, at man kan vise derpå.

De skulle ikke heller sige. Se her, eller se der er det; thi se, Guds rige er inden i eder.

Guds rige er her den Guds søn, der er indskudt i det menneskelige åndsliv, og er et ganske individuelt forhold.

V. 22.

Men han sagde til disciplene: De dage skulle komme, da I skulle begære at se en af menneskens søns dage, og I skulle ikke se den.

Den dag menneskene lærer Guds søn i sig at kende og forstår deres Helligånds forbindelse, da skulle flere i deres længsel imod gudslivet ønske at se en af menneskens søns dage. Her kalder Jesus igen sig selv for menneskens søn; men at se en af hans dage, med andre ord individuelt at opleve den kan ikke ske; thi ingen har været og ingen bliver i besiddelse af så fuldkommen et åndsliv som det, Jesus som menneske var i besiddelse af. Derfor skal heller ingen tro, når nogen fremstiller sig som Jesus; thi han har været her én gang som menneske, og nu da han er åndsperson, kommer han aldrig mer på jorden som menneske, og da han over for faderen forstår helligåndslivet på vor klode, overtager han aldrig direkte en Helligånds ledelse for et menneske, men beskikker en anden i sit sted, hvor han ønsker en gerning udført ved et menneske.

22. Kapitel

V. 31-32.

Men herren sagde: Simon, Simon! Se, Satan begærede eder, at sigte eder som hvede.

Men jeg bad for dig, at din tro skal ikke aflade; og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.

Åndslivet i adspredthedens lov repræsenterer ordene "satan" og "djævlén", og åndslivet i sammenholdets lov er det liv ud fra hvilket gudslivet udvikler sig. Disse to livslove står begge over for hinanden i universet med samme ret. Trods deres diametrale modsætning består dog den ene livslov ved den anden; thi hvis ikke det onde var, hvor var da det gode at finde? Dersom ikke mørket var, hvor var da lyset at finde? Således bliver løggen sandhedens moder. Derfor fornægter gudslivet ej heller satan sin ret, men giver gerne denne, hvad den hører til; thi det er en livets fremdrift, at det der ikke egner sig for gudslivet omsmeltes på ny; men med sammenholdets styrke beskytter gudslivet det, som hører det til.

Det er med denne indrømmelse overfor adspredthedens åndsliv, at Jesus siger til Simon: "*Se det selviske åndsliv begærer eder for at sigte eder som hvede, men jeg bad for dig, at din tro ikke skal aflade, og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre.*" Disse ord viser kampen mellem åndslivet, der udgår af sammenholdets lov, kontra åndslivet i adspredthedens lov. Dybest set ligger det i selve livsnaturen og tegner sig også i det jordiske liv, f. eks. tilhører den fugl, der har taget skade på sit legeme, ørnen, der søger den. Denne livets lov forædler livet på jorden ligeså i gudslivet. Det menneskeliv, der ikke egner sig for gudslivet tilhører med rette livet i adspredthedens lov.

"Når du engang omvender dig, Simon, da styrk dine brødre!" Således bør det den stærkere at pleje de svage; thi derved tjener denne både sin Gud og menneskene.

V. 35-38.

Og han sagde til dem: Der jeg udsendte eder uden pung og taske og sko, fattedes eder noget? Men de sagde: Intet.

Da sagde han til dem: Men nu, hvo som har en pung, tag den, ligeså og en taske; og hvo som ikke har sværd, bør sælge sit klædebon, og købe et.

Thi jeg siger eder: Det bør endnu fuldkommes på mig, hvad skrevet er: Han er og regnet iblandt overtrædere; thi hvad der er skrevet om mig, har ende.

Men de sagde: Herre! Se, her er to sværd. Men han sagde til dem: Det er nok.

Jesus står nu overfor sin missions afslutning og overfor fremtiden tegner han datidens åndelige forhold i vers 35. Han havde sendt disciplene ud uden pung og taske og sko, og de erklærede, at der fattedes dem intet.

Vers 36 tager sigte på vor tids åndelige forhold. Nu er tankelivet og begæret steget til alles kamp mod alle. Den, som vil virke for gudslivet, må nu tage sin pung med ligeså sin taske, og den, som ikke har sværd, skaffer sig et.

Ordet "sværd" har åndelig betydning; thi nu modsat da er tankelivet vokset til at forstå, når der bliver talt i sandhed. Derfor vil åndskraften også være rigere og bevidst stærkere såvel på det ondes som det godes side, og når den rette forståelse af åndslivet indtræder blandt vor tids tænkere, vil ordet blive som et tveægget sværd, der vil blive udslynget mod det selviske åndsliv med en kraft, der ikke før har været kendt. Disse vil ikke længere lade sig stemple som overtrædere, som Jesus blev det; men de vil føle sig selv som bygmestre for gudslivet, og kraften dertil vil blive dem givet.

Med ordene: "*Thi hvad der er skrevet om mig, har ende*" sigter Jesus til, at han havde fuldbyrdet sin mission.

23. Kapitel

V. 27-28.

Men en stor hob folk og kvinder fulgte ham, som både beklagede og begræd ham.

Men Jesus vendte sig om til dem og sagde: I Jerusalems døtre! Græd ikke over mig, men græd over eder selv og over eders børn.

Jesus siger til Jerusalems døtre: "Græd ikke over mig, men græd over eder selv og over eders børn." Disse ord viser, at Jesus var mand for at besegle sin gerning med sit legemes død. Al den beklagelse, menneskene lader komme til orde angående Jesu lidelser, burde de vende mod sig selv; thi Jesus har båret sin byrde med en åndskraft, der gjorde døden let for ham.

V. 29-31.

Thi se, de dage kommer, på hvilke man skal sige. Salige er de ufrugtsommelige og de liv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die.

Da skulle de begynde at sige til bjergene: Fald over os! Og til højerne: Skjul os!

Thi gør man dette med det grønne træ, hvad vil da ske med det tørre?

Når I gør således (siger Jesus til menneskene) med det grønne træ (det er ham selv - i disse ord er indlagt en erklæring om hans egen åndelige sundhed) hvorledes skal det da gå med det tørre? (Det er det selviske åndsliv). Og hvorledes det skal gå dette tørre træ, giver han en billedlig forklaring på i vers 29-30. Det er dette, der nu sker omkring os.

Johannesevangeliet

1. Kapitel

V.46-52.

Filip fandt Nathanael og sagde til ham: Vi har fundet den, om hvem Moses i loven og profeterne har skrevet, Jesus, den Josefs søn, af Nazareth.

Og Nathanael sagde til ham: Kan noget godt være fra Nazareth? Filip sagde til ham: Kom og se.

Jesus så Nathanael komme til sig, og sagde om ham: Se, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke er svig.

Nathanael sagde til ham: Hvorfra kender du mig? Jesus svarede og sagde til ham: Førrend Filip kaldte dig, der du var under figentræet, så jeg dig.

Nathanael svarede og sagde til ham: Rabbi! Du er den Guds søn, du er den Israels konge.

Jesus svarede og sagde til ham: Tror du, fordi jeg sagde dig: jeg så dig under figentræet? Du skal se større ting end disse.

Og han sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Fra nu af skulle I se himlen åbnet, og Guds engle fare op og fare ned over menneskens søn.

Når vi kender følelseslivets og tankelivets overføring mellem åndeligt samhörige individer, er det ikke usandsynligt, idet Nathanael står under figentræet og tænker på Jesus i længsel efter og trang til at se ham, at hans følelsesliv giver sig udslag til Jesus som følge af tankens adresse. Følelseslivet, der giver sig udslag til Jesus fra Nathanael, tegner i Jesu bevidsthed Nathanaels hele åndelige tilstand i uselviskhed samt figentræet, hvorunder han står, ja, endog Nathanaels legemsbygning, klædedragt og sjælsudtryk. Se "Uddrag af Livets Bog"²

"Fra nu af skulle I se himlen åbnet", med himmel forstås gudslivet, og "og Guds engle fare op og fare ned over men-

---

² 1. udg. s. 203; 2. udg. s. 227.

neskens søn." Guds engle er Helligånden. Menneskens søn er det gudsfrø, der er nedlagt i det menneskelige åndsliv, hvori gudslivet har samme interesse og kærlighed som en naturlig moder for sit barn. I ordene "*fra nu af skulle I se*" er indlagt, at således har det ikke altid været. I den tid mennesket befandt sig i sin dyriske tilstand, ville sådant være ganske formålsløst; men da mennesket var nået til at være den skabning på jorden, som gudslivet udvalgte som sædebund for sit gudsfrø, og på Jesu tid var åndeligt udviklet til at modtage hans lære, fra da af indtrådte det mere bevidste familiemæssige forhold mellem Gud og mennesket, hvor gudslivet kunne lade sig se samt igennem følelser og tanker vejlede og inspirere de mennesker, der er redelige nok i åndsliv til for gudslivet at drage nytte deraf for der igennem at befrugte andre mennesker med deres tro og viden. Dette forhold er altså ikke noget særegent for Jesus. Han nøjes med at sige "*fra nu af skulle I se.*"

2. Kapitel

Vers 14-22.

Og han fandt i templet dem, som solgte okser og får og duer, og vekselernerne siddende.

Og han gjorde en svøbe af snore og drev dem alle ud af templet, tilligemed fårene og okserne, og spredte vekselernerens penninge og omstødte bordene.

Og han sagde til dem, som solgte duer: Tag dette herfra; gør ikke min faders hus til et købehus.

Men hans disciple kom i hu, at der er skrevet: Nidkærhed for dit hus har fortæret mig.

Da svarede jøderne og sagde til ham: Hvad viser du os for et tegn, efterdi du gør dette?

Jesus svarede og sagde til dem: Nedbryd dette tempel, og i tre dage vil jeg oprejse det.

Derfor sagde jøderne: På dette tempel er bygget i seks og fyrretyve år, og du vil oprejse det i tre dage?

Men han talte om sit legems tempel.

Derfor, der han var opstanden fra de døde, kom hans disciple ihu, at han havde sagt dette til dem; og de troede skriften og de ord, som Jesus havde sagt.

”Men han talte om sit legems tempel. Derfor, der han var opstanden fra de døde, kom hans disciple ihu, at han havde sagt dette til dem; og de troede skriften og de ord, som Jesus havde sagt.” Disse to skriftsteder anerkender inspirationen ikke som Jesu opfattelse; men de føles som menneskeord i tro, der har været nødvendige, fordi tankelivet på den tid ikke kunne fatte templets opbyggelse på tre dage.

Jesus stod i templet under meget alvorlige forhold (se vers 14-18 ovenstående), og hans ord tog sigte på templet, han stod i.

Det var altså Gud, der ved Jesus sagde: ”Nedbryd dette tempel, og i tre dage vil jeg oprejse det.”

Templets bestanddele består af de to livslove sammenholdets lov og adspredthedens lov, der er bundet i tingene. Gud virker igennem disse ved sit fludie ifølge sin tanke og vilje. Lad os nu tænke os, at Gud drog sammenholdets lov ud af templets sten, ler, guld, jern, træ og alt, hvad templets er, da ville adspredthedens lov drysse ned som livløst støv og aske på templets plads. Dette kunne Gud gennem sin repræsentant, den Helligånd, der talte ved Jesus, have budt denne at udtale, hvis tilbuddet om tegnet var modtaget, og i samme nu ville det begynde at ske. Sammenholdets lov ville forsvinde i rummet. Af templet ville kun blive en askehob synlig tilbage, og da ville der ifølge menneskelig synsmåde intet eksistere af det, som før var tempel.

Men templet var, før det blev tempel, skabt i en tanke (se *Følelse og Tanke*, "Tanken stedfæster sig"); og efter den tanke er det allerede én gang bygget. Tempeltanken var sikret i gudslivet, og ved den kunne det igen med lethed rejse templet ved at byde delene i sit liv på ny at samle sig og indtage deres plads som før ifølge tankens tegning, og da ville det ske, endog til det mindste sandkorns nøjagtighed, og templet ville være der som før.

Hvor meget lettere ville det da ikke være (menneskeligt set) for Gud at rejse templet, når jøderne selv i deres uvidenhed rev det ned; thi da ville de to livslove, der danner stofferne, jo ikke være adskilte.

Når livet ifølge ordet ved Jesus betinger sig tre dage, vil deraf ses, at selv Gud skal have tid til sin virken.

De, der krævede tegnet, kunne ikke udnytte dette tilbud af mangel på tro, og havde de haft tro, ville tempelsituationen ikke have været altså ej heller tilbuddet om tegnet, alt dette vidste gudslivet forud.

Hvorfor gav gudslivet da tilbud om dette tegn? Det kunne jo lige såvel have givet tilbud om et tegn, der kunne være modtaget. Der er to grunde.

- 1) Den "intelligens" der krævede tegn fik et passende svar.

2) Tilbuddet om tegnet, at genrejse templet på tre dage, tog sigte på en tid, hvor tankelivet er udviklet til at kunne forstå gudslivet. Var det sket dengang, ville det ikke have gavnet tanke- og troslivet indtil vor tid; det ville endog mere end nogen af de undergerninger, Jesus udførte, have skadet den menneskelige tro på disse åndelige gerninger.

3. Kapitel

V. 2-3.

[Nicodemus, en øverste iblandt jøderne] kom til Jesus om natten og sagde til ham: Mester! Vi ved, at du er en lærer, kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham.

Jesus svarede og sagde til ham: Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden nogen bliver født på ny, kan han ikke se Guds rige.

Ved fødsel er de to livslove adspredthedens- og sammenholdets lov til dels lige i styrke i individet. At adspredthedens lov indtil vor tid har haft den største indflydelse er meget synligt; thi der kan jo kun befrugtes med det åndsliv, individerne besidder. De to livslove kæmper for deres livs væsen i ethvert menneske, indtil kampen bliver afgjort med en fuldkommen sejr til en af siderne; den ene giver som bekendt døden, den anden livet. Vejen til det godes sejr i individet er fra gudslivet anlagt som følger.

Hvor adspredthedens lov ikke forud har fordærvet kvinden, har gudslivet ved en naturlig moder skænket barnet en moderkærlighed, der i sin rene natur er livets største under og rent ud guddommeligt. Den bearbejder barnets følelsesliv i forhold til sin egen velsignelsesrige natur og gør barnets sind modtageligt for det gode, der senere i livet tilgår det ved dets samvittighed. Hvis moderen er så klog på livet, som kvinden en gang vil blive, vil hun, når hun mærker, barnet begynder at spørge, altså når det begynder at danne selvstændige tanker, efterhånden som spørgsmål og svar udvikler sig, lære barnet at forstå og føle med dets egen samvittighed i alt, hvad det foretager sig. Barnet vil da, efterhånden som det vokser i sin egen samvittighed, fjerne sig fra moderens ledelse og følge denne sin egen åndelige vej, indtil begge, moder og barn hver for sig, er en selvstændig personlighed i Gud hver med sit eget ånds-anlæg. Men det bånd, der ved skaberlivets kunst ved moder-

kærligheden blev knyttet mellem en sådan moder og hendes barn, er af åndelig natur og brister aldrig.

Idet barnets samvittighed har indtaget moderens plads som dets åndelige leder, begynder det (lad os sige) en ørkenvandring, der for mange endog varer menneskelivet ud. Da to mennesker ikke er ens, er helligåndsledelsen forskellig altså egenartet for enhver i forhold til de åndelige anlæg, skaberlivet har indlagt i guddomskernen; men retningslinjen er ens for alle, idet den altid er vendt mod det gode for individet såvel som for andre. Guddomskernen danner den ene halve del af personens åndelige liv.

Er individets bånd med dets Helligånd sandt og naturligt, vil det i arbejde og i samkvem med andre mennesker stille følge dens ledelse, der i alle situationer giver det intuitioner i følelser og tanker, der vil bære det åndeligt frelst over alle farer, der som fristelser tilgår det, dels fra andre mennesker, men mest fra adspredthedens lov i dets eget væsen. Denne ledelse vil føre til belæring i og om alle de forhold, individet træffer på. Til sidst vil det lære at indse, at den største fare for det gode i sit liv, bærer det i sig selv; det når endog til at føle det urene (adspredthedens lov) i sig som en person, der kæmper for sit liv, og det rene i sig som en anden person, der også kæmper for sit liv.

Det når til klart at føle og ved tanken forstå, at der kun findes én udvej nemlig: der er noget i det selv, der med magt må afgøre sagen ved at vælge mellem disse to livslove, den ene må dø, den anden leve. Men individet føler også, at det gode i det er for svagt til ved egen hjælp (styrke) at sejre over "rovdyret" i dets åndsliv, fordi dette har en medfødt ret i det. Individet føler, dette fuldkomment skal dræbes eller uddrives af dets åndsliv, før gudslivet fuldt ud kan være i det. Det renes svaghed overfor denne sin åndelige tvillingbror bringer individet til at bede om en hjælp, det vil da i sin samvittighed føle og ad den vej vide, hvor den findes. Magten til menneskets åndelige renselse fås kun i gudslivet; men – for at Gud kan hjælpe kræves af individet, at det som før sagt selv træffer sit valg til

gudslivets side; er dette valg til fuldkommenhed truffet, længes gudslivet ligeså meget som sin søn i individet efter en fuld forening med det.

Individet søger da et sted, hvor det kan være i ensomhed med sin Gud og i bøn til ham om hans hjælp føre sin kamp til ende. Ved at indgyde sit liv i sin søns liv, hvilket straks føles som en i magten hvilende usigelig fred i den bedendes liv, lader Gud individet fuldt ud føle, når kampen er endt. En i ord uforklarlig forvandling er sket, en ny fødsel er endt. Det er denne åndelige fødsel, der danner porten ind i gudslivet, ingen vej fører uden om; der tales om dåb herom senere. Når denne stund er indtrådt i et menneskes liv, er det ordet ved Jesus fasser: *"Uden nogen bliver født på ny, kan han ikke se Guds rige."* Da gudslivet nu til menneskelig fuldkommenhed er i dette individ, kan det som følge deraf se det i sin nu rene tanke og føle det i sit nu rensede følelsesliv endog ofte se personer i det, tale og føle sammen med dem, ja ligefrem følges med dem, som bogen *Den Ukendte* viser.

I tro siges at ved dåben forener Gud sig med mennesket. Hvis dette var sandhed, måtte mennesket jo blive godt, men – det modsatte viser sig gennem tidsånden. Gud bliver altså ikke forenet med mennesket i dåben. Hvis dåben var en nødvendighed, for at Gud kunne tage bolig i mennesket, måtte der jo være en skæbnesvanger fejl ved dets skabning.

Snakken om dåben står derfor i et meget dårligt forhold til talen om Guds kærlighed, almagt og visdom.

Ligeså med nadveren. Hvis syndsforladelse blev givet ved nadveren, vil nødvendigheden af at fødes på ny i kampen om Guds fred ikke være åndelig sandhed. Så længe mennesket lever i tro uden tankens klarhed ved Helligånden, er disse ting ikke skadelige, men at søge disse ting uden troen på dem vil være hyklerisk og virke åndeligt deprimerende, og da bliver disse skadelige.

V. 4-5.

Nicodemus siger til ham: Hvorledes kan et menneske fødes, når han er gammel? Mon han kan anden gang komme ind i sin moders liv, og fødes?

Jesus svarede: Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden nogen bliver født af vand og ånd, kan han ikke indkomme i Guds rige.

Ordet "vand" gælder her den kødelige fødsel. Født af ånd er forklaret i vers 3.

V. 6.

Hvad som er født af kødet, er kød; og hvad som er født af ånden, er ånd.

De samme åndelige ord fortsættes her i vers 6. Det, som skaber fosteret og dermed kødet i enhver art af liv, er det fluidliv, der er i kredsløb og udløst fra tingene: træ, sten, metal, legemer osv. og nu er på vandring gennem plante-, dyre- og menneskeliv ind til sit faderhjem. Der skal som legerne viser, mange arter til for at danne et legeme. Jeg kan vel tænke mig, en læge kunne tælle arterne i et menneskelegeme, altså de (vel at mærke), der tilhører sammenholdets lov. Hver art danner sin egen bestanddel i et legeme, én negle, en anden hud, andre blodårer og så fremdeles.

De forskellige livsarter: træer, korn, fisk, fugle osv. er alle produkter af de arter, der lever i sammenholdets lov; men da et liv, en livslov, ikke kan være ene men altid må samvirke med sin modsætning, kan liv i sammenholdets lov derfor kun danne liv sammen med liv i adspredthedens lov, deraf kampen for livet, uden kamp intet liv. Disse to livslove danner derfor legerne som deres boplads og stedet for deres videre udvikling, idet hver art afsætter sit frø (liv) i kønslivets sæd til videre forplantning og derved udvikler sit liv. Sådan danner de to livslove i fællesskab (lig bierne i deres kube og myrerne i deres tue) et fælles bo i legemets kød. Den ene art bygger op, beskytter og udvikler liv ved sammenholdets hjælp, den anden art river ned, hvad liv i sammenhold bygger op, og dette liv kan

kun udvikle sig i forhold til det, det kan rive ned ved sygdom og død, i mennesket tillige ved det, vi kalder fristelser og synd.

Når gudslivet ved Jesus siger "kød er kød", tages der sigte på det blandede åndsliv, der som nævnt danner kødet, det er alt i alt ét med kødet (set fra gudslivets side), indtil den åndelige fødsel er indtrådt som forklaret i vers 3. Ved den åndelige fødsel får guddomskernen, der er indskudt i vort åndsliv, ved sin Guds hjælp på den ene side fuldstændig magt over adspredthedens lov i sit legemsliv og på den anden side bliver den fuldt forenet med sammenholdets lov i sit legemsliv. Ved legemets død er de to love nu fuldt ud adskilte; den ene går med gudsfrøet og danner legeme eller, om man vil, boplads for dette, derved bliver menneskesønnen en personlighed i gudslivet med videre udvikling deri; mens det øvrige liv i kødet opløses og går tilbage i kredsløb på ny.

Med ordene, kød er kød, og ånd er ånd, er også sagt: I det frigjorte åndsliv er tingene skarpt adskilte indtil livets yderste fuldkommenhed, det rene for sig og det urene for sig. En sammenroding som i legemslivet (det groende liv) eksisterer altså ikke. Heldigvis for det rene i Gud.

V. 7-8.

Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: "Det bør eder at fødes på ny."

Vejret blæser, hvorhen det vil, og du hører dets susen, men du ved ikke, hvorfra det kommer, og hvor det farer hen; således er det med hver, som er født af ånden.

"Forundre dig ikke, at jeg sagde til dig: "Det bør eder at fødes på ny." Vejret blæser, hvorhen det vil, og du hører dets susen, men du ved ikke, hvorfra det kommer, og hvor det farer hen; således er det med hver, som er født af ånden."

Det menneske, som er født af ånd (altså født på ny), lever den Helligånd sammen med i forhold til dets følelses- og tankeliv samt dets åndelige anlæg. Helligåndens ledelse sker ad to veje, den ene er følelsesmæssig, den anden tankemæssig. Når Hel-

ligånden giver en følelsesmæssig intuition til tanke om at gøre dette eller hint, gælder disse indskydelser i følelselivet som oftest et eller andet menneske; thi når et menneske er født på ny i Gud, leder gudslivet altid dette til at vække andre, nogle på én måde andre på en anden.

Et menneske, der ubevidst følger Guds ledelse i sig, kender for det meste ikke tankemæssigt set årsag og følger, altså hvorfra det kommer, og hvorhen det går, eller det, der sker ved det, det er uden at vide det ret vendt i Gud. Det ved ikke, hvorfra vinden (ånden) blæser eller hvor den fører hen, det føler sig selv lykkelig og i fred med alt og alle; dette er det nok. At dets liv, smil, væsen og færden er som en daglig prædiken for andre modsatte naturer (selviske), aner de som regel ikke selv. De to forskellige naturer er to forskellige verdener; de kan henføres under ordene: kød er kød, og ånd er ånd. Vi kan også sige, den ene af disse to naturer er ånd i grøde. Målet for dens grøde er kun kendt af faderlivet. Den anden er kun kød i opløsning.

Men – nu siger livslovene os, at er der et åndsliv, der ikke ved, hvorfra vinden blæser eller hvor den fører hen, da skal dets modsætning også findes.

Et menneske, der tankebevidst ledes af Helligånden, vil forstå: Når Helligånden på faderlivets vegne ved Jesus kunne udtale disse ord, har Jesu tankeliv været så udviklet, at han har kunnet forstå de tanker, der blev givet ham at udtale. Han levede selv i vindens susen, han vidste, hvorfra den kom, og hvor den fór hen. Med andre ord, han kendte årsag og følger, han var nået til at leve ikke i tro, men i viden, ikke af sig selv, som han sagde, men som følge af, at han evnede at forstå de tanker, faderlivet tilførte ham om sit væren og væsen. Denne åndelige tilstand at vide, hvorfra vinden blæser og hvor den farer hen, passer på de udvalgte, dog ikke længere end deres mission, åndelige anlæg og udvikling i at tænke rækker. Den fuldkomne viden er kun hos faderlivet, men – den eksisterer altså og er tiltænkt menneskelivet og gives til dem, der kan modtage den, endog i fader- eller moderkærlighedens højeste glæde.

V. 9-12.

Nicodemus svarede og sagde til ham: Hvorledes kan dette ske?

Jesus svarede og sagde til ham: Er du en Israels lærer, og ved ikke dette?

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi taler det, vi ved, og vidner det, vi har set; og I annammer ikke vort vidnesbyrd.

Dersom jeg siger eder de jordiske ting, og I ikke tror, hvorledes skulle I tro, om jeg sagde eder de himmelske?

Er direkte menneskelig tale uden lignelse.

V. 13.

Og ingen farer op til himlen, uden den, som for ned af himlen, menneskens søn, som er i himlen.

"Og ingen farer op til himlen, uden den, som for ned af himlen, menneskens søn, som er i himlen" er åndelig tale.

Ordet "himmel": himmel er ikke et enkelt bestemt sted, idet ordet himmel rummer alt, hvad der er rent i Gud.

Det guddommelige faderliv indskyder sit gudsfrø i det menneskelige dyriske fludie til videre udvikling deri, og hvis det går godt, går det tilbage til sin himmel, som en selvstændig person i Gud omgivet af sit rensede fludie. Det er faderen, som Jesus siger, kan også kaldes moderen, der bærer sønnen i sit væsen.

Dette fludieliv renses til sønnens renhed er nu selvvarmende og selvlysende og vejleder ham med følelsesmæssige intuitioner til tanke angående situationen i nuet, hvorefter det adlyder hans trang, tanke og vilje, i forhold dertil kan dets virken være stærkt eksplosivt eller stille og roligt. Dette rene åndsliv er universets lys; det groende liv er mørket, og andet lys eller mørke findes ikke. Lyset har almagt over mørket. Mørket må vige for og føde lyset. Men – var mørket ikke, hvorved skulle lyset da bestå!

Løgnen er sandhedens moder. Sandheden fødes i løgnens liv. Rå og dyrisk brutal med al løgnens ondskab indtil livets

hårdhed pisker løgnen sit barn, sandheden, frem til selvstændigt liv i eget væren og væsen.

Men magter nu gudssønnen i mennesket ikke at underlægge sig sammenholdets lov og ved sin fader Guds hjælp gennem Helligånden få den rensat til sin egen renhed, må han ved legemets død skilles fra det åndsliv, hvori han var anbragt, og vende tilbage til faderlivet, hvorfra han kom, mens menneskelegemets liv indgår i kredsløb på ny.

Dette liv i udvikling, der omtales i og foranlediger Jesu korte sætninger her i vers 13, rummer altså vor klode med dens liv i kredsløb (mørket) samt det renhedens liv (det frigjorte åndsliv), der er vokset ud af og ved sin udvikling gennem Guds fred frigjort for kredsløb. Denne udvikling antyder for os, at vor jord er et barn af det groende og frigjorte i Gud. Lig et foster i moders liv er den på vej til at blive en selvlysende klode, en himmel i rummeligheden. (intet liv er uden boplads). Når dens fostertid er endt, fødes den ud i rummet, idet dens forhold til sin moder solen forandres i forhold til dens udviklingsproces, om det bliver udenfor eller i vort solsystem ved kun faderen i sin fuldkommenhed; men herom tales der i *Uddrag af Livets Bog*, "Da det, som er, blev til".

Et himmelhjemsted kan altså på den ene side være der, hvor det frigjorte individ i Gud for en tid har sin virken. På den anden side kan det også være en i egen renhed selvlysende klode i rummeligheden.

Den dag vor klode har nået sin selvlysende egenskab, har det rene åndsliv, der har udviklet sig på den, også sit hjemsted her og er da samvirkende med andre kloders liv. Hver klode har ligesom hvert menneske sin egen nuance i åndsliv, men flodelivet er guddommeligt ensartet i livsrenhed deraf samfølelsen og samlivet.

Dybest set er ordet "himmel" et udtryk for et individs glæde og tilfredshed på det sted, hvor det befinder sig.

V. 14.

Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, så bør det menneskens søn at ophøjjes,

Kobberslangen i ørkenen (4. Mosebog, kap. 21, vers 8-9) ophøjedes ved, at mennesker, der blev bidt af slanger, i deres tro gik hen til den for at blive helbredt ved den, og derved kunne dette ske. Kobberets egenskab som ledning for elektricitet er jo kendt i vore dage. Moses har næppe kendt dette, men at han giver kobberslangen til folket efter Helligåndens vejledning, viser os Moses umiddelbare tro på sin Gud. Helligånden derimod må fra gudslivet være kendt med kobberets egenskaber, og gudslivet kan lige såvel sende sin helbredende strøm gennem kobberet til den i trang bedende, som Jesus kunne være mellemed mellem den syge på den ene side og faderlivet på den anden.

De, der i mangel på tro ikke gik til kobberslangen, var i forvejen dømt til død; ikke fordi en dom var afsagt derom, men fordi gudslivet kun hjælper dem, der i ærlig trang beder Gud om hjælp.

Menneskens søn skal ophøjjes ligesom slangen i ørkenen, hvorved han bliver en støtte og lærer for det groende liv. Det sker, hvor mennesket er udviklet til at tro på Guds enbårne søn i sit åndelige liv; thi troen på denne medfører også troen på et gudsliv, således at det direkte kan henvende sig til dette, når det bliver "bidt" af adspredthedens lov i sit væsen, og bede faderlivet om hjælp for sig selv og for den Guds søn, det bærer i sit følelsesliv. Derved bliver det til slut ved Helligåndens hjælp herre over adspredthedens lov i sit væsen.

Jesus med sin lære blev skellet mellem kobberslangen og den direkte hjælp fra Helligånden.

V. 15.

på det at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.

Således vil hver den, som tror på sønnen i sig, ved denne få adgang til det evige liv.

V. 16.

Thi så har Gud elsket verden, at han har givet sin søn den enbårne, at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.

”Thi så har Gud elsket verden”, dermed er sagt, at Gud elsker det liv i sammenholdets lov, der i sin samfølings natur bygger og beskytter livet, og som i menneskelivet har nået den højeste alsidighed. I sin viden ser Gud dette som den bedst tjenlige plads for sin søns, sit riges, udvikling. Kan et menneske opnå at tro på denne enbårne søn i sit åndsliv, skal han ikke ”fortabes, men have et evigt liv”. Da det gode følelsesliv udelukkende er følelsesliv, er det nødvendigt, der tales til mennesket om Guds søn i dets liv; thi uden denne ville tanken ej heller være og mennesket ikke være hævet over dyret. Sønnens egentlige opgave i vort fludieliv er at skabe tanken i forhold til de intuitioner følelseslivet giver ham til tanke. Han er på den vis neutral over for slette eller gode tanker, han har kun at tjene følelseslivets virkekrang i nuet, at han føles at sørge over det urene og glæde sig i og med os over det rene, er en sag for sig, derfor er han overfor faderlivet uden skyld.

V. 17.

Thi Gud har ikke sendt sin søn til verden, at han skal dømmes verden, men at verden skal blive salig ved ham.

Hvis Guds søn var sendt for at dømmes, da måtte hans virken i vort åndsliv føles som aggressivt og pågående, men han føles derimod som stille, ventende, sørgende eller glædende sig med os eller opfyldt af en stille, resignerende, bedende trang. Hvis derfor mennesket i sit opbyggende følelsesliv vender sig til samføling med ham, bortfjernes ligesom stille og roligt og uden egentlig kamp adspredthedens nedbrydende liv

fra dets væsen, og sammenholdets liv forener sig da med sønnen, hvorved det frelses ved ham.

Det vil med andre ord sige, at det gode følelsesliv i mennesket ved sønnen frelses fra adspredthedens lov i dets væsen og indgår med sønnen som en personlighed i faderlivet.

V. 18.

Hvo som tror på ham, dømmes ikke; men hvo som ikke tror, er allerede dømt, fordi han har ikke troet på Guds enbårne søns navn.

For så vidt troen er redelig, vil det troende menneskes handling svare til dets redelighed i tro, da gør det også, så langt det evner, faderlivets vilje, dermed er det uden for dommen.

Men den, som ikke tror, er allerede dømt. Der er sagt, at gudslivet ikke kan have den urene i sit væsen. Kan et menneske ikke tro på Guds enbårne søns navn, dvs. Guds søns væsen i sig, kan det heller ikke skaffe sit samfølende åndsliv adgang til gudslivet, thi dette sker kun ved sønnen.

Ordet "enbårne søn" skal forstås således, at der kun er ét Gudsfrø i hvert menneske, altså – enbåren i menneskets mangeartede og alsidige følelsesliv.

V. 19-20.

Men denne er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mere mørket end lyset, thi deres gerninger var onde.

Thi hver, som gør ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, at hans gerninger ikke skulle overbevises ham.

Mørket er adspredthedens lov, og lyset er sammenholdets lov i os, med lov skal forstås liv. Versene taler i øvrigt for sig selv.

V. 21.

Men hvo som øver sandhed, kommer til lyset, at hans gerninger må blive åbenbarede; thi de er gjorte i Gud.

Dette åbenbarer det ærligt troende menneskes tilstand; thi et sådant hverken føler, tænker eller handler anderledes, end at det gerne ser, at dets medmennesker såvel som dets Gud ved alt, altså – det har intet at skjule, lys som det selv er. Det går ikke til lyset for at vise sine gode gerninger, men som den, der intet har at skjule.

4. Kapitel

V. 7, 9-10-11 og 13-14.

Da kom en samaritansk kvinde, at drage vand op. Jesus sagde til hende: Giv mig at drikke.

Da sagde den samaritanske kvinde til ham: Hvorledes beder du, som er en jøde, mig, som er en samaritansk kvinde, om drikke? Thi jøder holder ikke samkvem med samaritaner.

Jesus svarede og sagde til hende: Dersom du kendte Guds gave, og hvo den er, som siger til dig, giv mig at drikke, da bad du ham, og han gav dig levende vand.

Kvinden sagde til ham: Herre! Du har jo intet at drage op med, og brønden er dyb; hvorfra har du da det levende vand?

Jesus svarede og sagde til hende: Hver den, som drikker af dette vand, skal tørste igen,

men hvo som drikker af det vand, som jeg vil give ham, skal til evig tid ikke tørste; men det vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en kilde af vand, som opvælder til et evigt liv.

V. 10 og 13-14: Her tales om levende vand, der forstås således: Den, der vender sig til gudslivet for at opnå samliv med det, vil modtage levende livsstrømme igennem sig, som efterhånden giver den renhed, der er nødvendig for at optages i gudslivet.

Det er, som før forklaret, vort fludieliv, der renses, så de arter af liv, der egner sig som tjenende åndsliv for Guds enbårne søn i os, udskilles fra adspredthedens lov i vort væsen og sammensvejses med sønnen ved at fødes på ny og bliver dennes åndelige bolig, åndelige legeme og åndelige "bibliotek", idet han i åndslivet som i menneskelivet sammen med sit nu rene følelsesliv skaber (avler) og opbevarer de tanker, som dette fader- og moderliv ansporet ud fra situationerne i nuet giver ham intuitioner til at skabe angående livet.

Hvor som helst mennesket efter legemets død befinder sig som åndsperson, har denne underlagt sig kulde og varme samt tid, rum og afstand; man kan sige: tilbage er nu personen med sit rene tankeliv efter hvilket der virkes for sagen i nuet under gudslivets samføjte åndelige ledelse. Hvo som drikker af dette rene vand skal til evig tid ikke tørste.

V. 16-18.

Jesus siger til hende: Gak bort, kald din mand og kom hid.

Kvinden svarede og sagde: Jeg har ingen mand. Jesus siger til hende: Du talte ret: Jeg har ingen mand.

Thi du har haft fem mænd; og den, som du nu har, er ikke din mand. Det sagde du sandt.

Her ser vi, hvorledes Jesus med en mærkelig sikkerhed følger Helligåndens tankeindskydelser, for hvem intet menneskeligt kan skjules.

V. 21-22.

Jesus siger til hende: "Kvinde! Tro mig, at den time kommer, da I hverken på dette bjerg, ej heller i Jerusalem, skulle tilbede faderen.

I tilbeder det, som I ikke kender; vi tilbeder det, som vi kender; thi saliggørelsen kommer fra jøderne.

Her siges: Med Jesus er den time indtrådt, da man ikke beder på et bestemt sted men overalt hvor som helst, når en ærlig trang dertil er til stede, idet vort følelsesliv så giver sig udslag (en levende livsstrøm) overalt uden hensyn til tid, rum og afstand ifølge tankens adresse til den, hvortil der bedes.

Ren trang, klar tanke, få ord er hovedsag for en bøn.

Trangen er den fornemste betingelse, dernæst tankens klarhed vendt imod den vi beder til. Ord er over for Gud lig intet, men som menneske bruger vi dem. Sagen er den, at trangen er følelse. Følelse er levende liv (åndsliv), i følelsen er årsagen til trang til hjælp afspejlet lig en drøm. Tanken er kun

adressen, hvorefter vort følelsesliv giver sig et lynlignende udslag, enten det nu er til vor Helligånd, til Jesus eller til faderlivet selv. Denne følelsesstrøm aftegner hele vor situation for faderlivet, så inden ord fra vore læber er udtalt, er hele sagen belyst. Menneskelig set er det dog åndeligt gavnligt at hvile som et barn ved vor faders "bryst" en liden stund nu og da i samfølelse. Thi at veksle kærlighed i samfølelse med vor Gud befordrer samvittigheden og snarrådigheden i vort liv.

Bortset f.eks. fra død ved et lyn eller en geværkugle, er der således altid tid til at lade faderlivet føle, i hvilken situation man befinder sig. Dette er især gavnligt i samtale med andre mennesker, for så vidt vor tro til vor Gud er så ren, at vi under samtalen uden hensyn til dens karakter kan holde vort følelsesliv i ro; thi da kan Helligånden uforstyrret tale igennem os, derved at den med sine følelsesindskydelser lægger os ordene i munden. I ro og fuldkommen tillid at følge disse følelsesindskydelser er hovedsagen.

I et tilfælde hvor et søgende menneske søger os, er vi ofte angst for ikke at få sagt ord nok; men også dette må bekæmpes. Thi har Gud selv interesse for det, skal Helligånden nok forme spørgsmål og svar, så de passer. Vi vil da føle det samme som Jesus, hvor han siger. "Mine ord er ånd og er liv." Så kan vi roligt lade faderlivet om resten.

V. 23-24.

Men den time kommer, ja er nu, da de sande tilbedere skulle tilbede faderen i ånd og sandhed; thi og faderen søger sådanne, som ham således tilbede.

Gud er en ånd; og de, som ham tilbede, bør det at tilbede i ånd og sandhed.

Her falder en meget kraftig udtalelse, hvilken Helligånden lader en føle som en meget alvorlig advarsel mod menneskelige forskriftsmæssige trosmåder. Den viser os, at mennesket og dets Gud repræsenteret ved Jesus eller Helligånden hører sammen; der er ikke plads for en tredje. Derfor, ve den, der

autoritetsmæssigt opkaster sig til dommer eller menneskelig vejviser for andre uden at føle sig kaldet dertil af sin Gud. En blind kan ikke vejlede en blind. Står vi overfor et søgende menneske, er det vor pligt at vejlede dette til sin Helligånd. Gennem denne vil det også træffe Jesus eller faderlivet, mere har ingen behov. Intet menneske bør derfor vejlede med andet, end hvad det selv har oplevet f.eks. med de ord: Således har jeg det, således har jeg fundet min Gud. Gør et menneske andet eller mere, bryder det ind som en skillemur mellem det søgende menneske og dets Gud.

Her fører Jesus mennesket direkte ind til dets Gud uden forskriftsmæssige mellemlid såsom menneskelige sjælesørger med deres religioner og helgendyrkelse. At "*tilbede i ånd og sandhed*" foregår ved, at man ikke i sig selv nærer følelser og tanker, som føles ikke vil være gudslivet til behag, og idet man beder til sin Gud, skal det være ifølge en redelig og ærlig følt dyb trang til det, der bedes om. Det kan da være dels for legemets behov og dels for åndeligt behov såsom mere tro og bedre viden for at underbygge sin tro. Man kan også bede Gud om hjælp i sit forhold til andre mennesker, men alt i en skal være åbent over for gudslivet, da sker bønner fyldst.

Jesus er os et fuldkomment eksempel på en for de menneskelige autoritative forskriftsmæssige trosmåder åndelig frigjort person. Hans følelser og tanker stod derfor til rådighed for hans Gud ved Helligånden; det samme som menneskelivet en gang skal opnå. Dette er indlagt i forudsigelserne om det nye, der skal komme.

V. 33-34.

Da sagde disciplene til hverandre: Mon nogen har bragt ham noget at æde?

Jesus sagde til dem: Min mad er, at jeg gør hans vilje, som mig udsendte, og fuldkommer hans gerning.

"Min mad er, at jeg gør hans vilje, som mig udsendte": Heri er sagt: Foruden at Jesus spiste som menneske, kunne han, når

det bød sig, mættes af de levende livsstrømme (fludieliv), som faderlivet sendte igennem ham i forhold til situationens behov. Samme forhold kan indtræde for ethvert menneske, der lever helt ind i sin Gud i forhold til nuet.

V. 35.

Siger I ikke: Der er endnu fire måneder, så kommer høsten? Se, jeg siger eder: Opløft eders øjne, og se markerne, de er allerede hvide til høst.

"Opløft eders øjne, og se markerne, de er allerede hvide til høst": Med markerne menes her menneskelivet. At dette var "hvidt" siger os, at menneskelivet allerede på den tid pletvis var modent til høst; mange til døden, kun få til livet.

Det er det urene åndsliv, der viser modenheden; det var altså allerede den gang tjenligt til høst. Jo længere høsten trækkes ud, des modnere bliver sæden, des grundigere høsten.³

V. 36-37.

Og hvo som høster, får løn, og samler frugt til et evigt liv; på det de skulle glæde sig til hobe både den, som sår, og den, som høster.

Thi herudi er hint ord sandt: Én sår, og en anden høster.

Den, der høster, er det menneske, der med trang til sin Gud åbner sig for ham for at modtage hans vejledning gennem sit følelses- og tankeliv, hvorefter vi lever.

Den, som først sår, er dybest set Helligånden, der sår gennem menneskets følelses- og tankeliv, hvorefter ordet dannes ved mennesket, for så vidt dette er ret vendt nok dertil.

Den, der sår ved Helligånden, høster samtidig, dog således, at man enten sår eller høster, begge dele kan ikke gøres på én gang. Man tager først imod sæden, derefter sår man. Således

---

³ Se *Uddrag af Livets Bog*, 1. udg. s. 108; 2. udg. s. 119-120.

bliver det sandt som er sagt i vers 37: "*Én sår, og en anden høster.*" Den egentlige sæd er altså følelser og tanker omsat i ord; men mennesket skal, som den tjener det er, først udstyres med sæd, før det kan så. Et menneske bør og skal så den samme sæd i den samme ånd, det har modtaget den, aldeles uden hensyn endog til sit eget liv, kun sandhed skal råde. Gør det ikke det, men skeler til siden for at opdage, om det nu ikke får et fedt embede for sin ulejlighed, er der gået spekulation i ordet, Helligånden vender sig da bort, og sandhedsfølelsen er dermed tabt. Ordet er da kun ord uden liv kun støv og aske for den, som hører.

Det, der høstes fra Helligånden for derefter igen at sås, er altså det åndelige liv, der virker i vore følelser og tanker og for mennesker skal omsættes i ord.

V. 38.

Jeg har udsendt eder, at høste det, som I ikke arbejdede, andre har arbejdet, og I er indkomne i deres arbejde.

Når disciplene udsendes, er deres gerning lig en gartners, der plejer sine planter, som Gud gennem sin sæd gav livet. Gartneren fremmer deres vækst, så de modnes til høst.

5. Kapitel

V. 5-11, 14.

Men der var et menneske, som havde ligget otte og tredive år i sygdom.

Der Jesus så ham ligge, og vidste, at han havde allerede ligget lang tid, sagde han til ham: Vil du vorde sund?

Den syge svarede Ham: Herre! Jeg har ingen som kan bringe mig i dammen, når vandet bliver oprørt; men når jeg kommer, nedstiger en anden før jeg.

Jesus sagde til ham: Stå op, tag din seng og gå!

Og straks blev mennesket sundt, og tog sin seng og gik; men det var sabbat på den samme dag.

Derfor sagde jøderne til den, som var bleven helbredt: Det er sabbat, det er dig ej tilladt at bære sengen.

Derefter fandt Jesus ham i templet og sagde til ham: Se, du er bleven sund; synd ikke mere, at dig ikke noget værre skal vederfares.

Dette skriftsted viser, som andetsteds omtalt, at fristelser der følges åndeligt fremkalder legemlig skade; thi legemet er kun boplads for åndslivets udvikling, og åndelig urenhed giver også legemlig urenhed og omvendt, når mennesket ikke agter på sig selv.

I ordene, ”synd ikke mere, at dig ikke noget værre skal vederfares” ligger det forhold skjult, at hvor et menneske ved sin Gud bliver rensset for en fejl, er den del af dets åndelige eller legemlige liv rent, der før var angrebet af fejlen; men denne renhed i legems- og åndsliv giver adspredthedens lov stor lyst til at angribe det rene, og åbner mennesket sig nu for en fristelse, der er i familie med den urenhed, som det ved guds-hjælpen blev frigjort for, drager denne ind i dets liv med stærkere kraft end før, og den åbner adgang for andre urenheder i sit følge. Denne åndstilstand findes hos det menneske, der lig

et svajende siv ingen karakterstyrke har til at stå der, hvor han én gang har sat sin fod.

V. 16-17.

Og derfor forfulgte jøderne Jesus og søgte at slå ham ihjel, fordi han havde gjort dette på en sabbat.

Men Jesus svarede dem: Min fader arbejder indtil nu, og jeg arbejder.

Dette viser Jesu fuldkomne samliv med faderlivet, og at der hverken er søndag eller sabbat i åndslivet, men at dette er stedsevirkende. Den åndelige virken i faderlivet er hvile i glæde over at tjene for livet. Da virksomheden sker i almagtslivet, føles ingen trang til hvile som hos mennesket, og livets mangfoldighed i væren er grundlaget for interessens varighed.

I åndslivet kræver gerningen individets højeste energi, og det er, som gerningen helt opsluger individet. Er gerningen endt, står dens nytte for livet tegnet i tankens lys og fremkalder livsglæden i individet, og den guddommelige fællesføjte kærlighed til alt liv indtræder, indtil den næste gerning kalder. Dette er hvilen. Heri ligger livet og evigheden tegnet.

V. 19.

. . . Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser faderen gøre; thi hvilke ting som han gør, de samme gør og sønnen ligeså.

Dette viser os, at Guds søn i mennesket er af samme renhed som faderen, hvorfra han udgik.

Dette forhold er ganske lig menneskets som fader med sin søn. Det faderen gør, vil sønnen også; kan han ikke selv på grund af omstændighederne, hjælper faderen ham.

Det, der kan forhindre Guds søn i mennesket i at efterligne faderen i følelse, tanke og handling, er adspredthedens lov i det menneskelige åndsliv.

Et menneske vejleder ved ord; men Gud vejleder ved Helligånden.

Jesus skildrer egentlig sønnen i sig selv for derved at blive et eksempel for sine medmennesker.

Endvidere siger dette os, at sønnen i sin grotid intet kan udføre af sig selv uden faderens hjælp og vejledning.

Guds søns væsen i mennesket er at tjene og være neutral over for såvel urene som rene intuitioner, dens opgave er kun at tegne tanken i forhold til de intuitioner, den modtager. Derefter må det rådende åndsliv i mennesket rent eller urent som det er, selv skabe tanken ud af sit eget liv. Derved er Guds søn i mennesket guddommelig uangribelig af de to stridende livslove.

V. 20-21.

Thi faderen elsker sønnen, og viser ham alt det, han selv gør, og han skal vise ham større gerninger end disse, at I skulle forundre eder.

Thi ligesom faderen opvækker døde og gør levende, ligeså gør og sønnen levende, hvilke han vil.

Faderen viser sønnen i mennesket sine gerninger ved at sende ham en tanke, det kan også være en hel tankerække, der tilgår ham i enkelte tanker én for én, indtil en hel sag er forklaret.

Når en tanke er modtaget, skal menneskesønnen være i stand til at skabe en tilsvarende tanke i sit eget åndsliv; thi så snart faderens tanke er aflæst, er den også opløst, den opløses efterhånden, som den aflæses, og det fludieliv, der dannede, og det, der bragte tanken, går da tilbage til faderlivet, hvortil det hører (sit hjemsted). Så snart menneskesønnen har skabt den tilsvarende tanke, sker der det, at Helligånden følelsesmæssigt gennemgår tankens enkeltheder med ham; thi han har ikke altid nået den højeste fuldkommenhed i dens skabning. Det kan ligefrem føles, hvorledes Helligånden pudser og retter her og der i tankens svageste steder, idet sønnen lægger

tanken åben og klar for denne, og begge ligesom hjælpes ad, indtil tanken både af sønnen og af hans Helligånd i forening altså fællesfølt, føles aldeles fuldkommen i skabning.

Idet fuldkommenheden er nået, føles det, som om Helligånden trækker sig noget tilbage.

Derefter kommer en følelse, der siger, at den, der gav tanken, altså faderen, som Jesus siger, åbner for sønnens åndelige syn, så han ser tanken omsat i handling. Hvor lille end tanken er, så ses dog huse, træer, hele gader, et bestemt hus i en gade med dets familie, personernes åndelige væsen, deres sjælsudtryk og følelsesliv, der kan være meget mere, alt, hvad der skal ske i forhold til tanken, ses i sin naturlige størrelse, som menneskeøjet ser det. Derefter føles det, som Helligånden og faderlivet trækker sig noget tilbage, og sønnen står ene med denne sin tanke. Han føler klart, at nu hviler handlingen på ham selv. Hvis nu sønnen (mennesket) følger denne tanke aldeles som den er uden hensyn til sig selv, eller hvilke følger dette måtte have, og handler i fuldkommen tillid til faderlivet, følger dette sin søn. I det sønnens ord falder i forhold til tanken, ledsager faderlivet ved sin Helligånd ordenes lyd med en følelsesstrøm, og ved den sker da det, som var indlagt i tanken; døde hører, døde står op, og faderlivets væsen forklares.

For den, som lever helt i faderlivet for at tjene det uden hensyn til sig selv, sker der det, at det urene i hans udenrigstjenende følelsesliv ligesom viftes til siderne og bagud, det er mørke skydannelser, og faderlivets renhed ses, i menneskeord kan dette kun betegnes som en meget klar lysende dannelse, en fast bundet mængde i en stille ro. I den tilstand modtages faderlivets tankeliv, det er talenterne, som sønnen skal forvalte hos vekselernerne, menneskene.

Se tillige inspiration ved ildskrift, læsning af folioark og laboratorieundervisning i *Uddrag af Livets Bog*.⁴

---

⁴ 1. udg. s. 20-23 og 66-67; 2. udg. s. 19-22 og 72-73.

V. 22.

Også dømmes faderen ingen, men har givet sønnen al dom,

Ligesom faderen inspirerer sin søn i mennesket til handling, som vist i vers 19-21, således inspirerer han ved Helligånden sønnen til at skelne, føle, mellem det rene og det urene i sit menneskelige følelsesliv, når dette ved sine intuitioner vil have sønnen til at tænke for sig, hvorefter det da kan handle og derved udvikle sig i legemet, det rene på sin vis, og det urene på sin. Derved kommer sønnen selv til at dømmes mellem det rene og det urene.

Men da sønnen har faderens renhed i sig, kan han aldrig slutte sig til det urene i sit legemes åndsliv og bliver derved menneskets evige uro, indtil dette enten når ind i sin Gud eller opløses i det, der kaldes den anden død.

Dommen falder altså hver gang et menneske gør noget forkert ved ikke at adlyde den gode stemme i sig. Disse domme summeres op til en mængde, der følelsesmæssigt bliver til en byrde så stor, at den åndeligt sønderknuser indtil død, da kommer fortvivlelsen, således som skildret i lignelsen om den rige mand i helvede. Se *Følelse og Tanke*, "Dom".⁵

De tanker, som Guds søn i mennesket medvirker til at skabe ifølge intuitioner fra dets følelsesliv, er livets bog.

Mennesket har ret til at få de urenheder, det elsker og fastholder respekteret af sønnen i sig, som det selv vil, men det kan ikke forhindre denne i at indlægge sit retfærdsfølte veto imod urenheden.

Da sønnen er guddommelig ren, bliver det veto, den indlægger imod urenheden både i et menneskes følelser og tanker, opsummeret deri til et samlet hele, den bog, hvorefter det på sin yderste dag, holder dom over sig selv; thi sønnens veto kan mennesket ikke frigøre sig for.

I et menneskes tanker optages de menneskers sjælsudtryk, det samlever med, som fotografier i legemsstørrelse.

---

⁵ 1. udg. s. 168-169; 2. udg. s. 176-77.

Hvert enkelt menneskes følelser og tanker, der er skabt i samliv med andre, indrammer dets sjælsudtryk, der for åndslivet er fuldgyltig adresse. Se *Følelse og Tanke*, "Tanken stedfæster sig"⁶.

Således bliver det samlede menneskelivs følelses- og tanke-liv til den livets bog, der for faderlivet gennem sønnen i mennesket afspejler ikke alene det enkelte menneskes åndsliv, men også hele det menneskelige åndsliv, hvorunder der leves; således står hele menneskelivets væsen faderlivet klart.

Det er den livets bog, der tales om i Johannes' Åbenbaring, 5. kapitel, vers 1-14. Faderen holder den i sin hånd, indtil den er skrevet til ende. Da bliver den åbnet af Jesus som vor klodes repræsentant over for faderen, og da skrider Jesus ind ifølge faderens vilje ved dennes magt. Gennem det følende liv (fludiet) udføres dommen, den dom, menneskene ifølge egen fri vilje selv har skabt.

Når der i åbenbaringen tales om dyr med mange øjne, da betegner dette, at fludielivet, der i sine utallige arter og egen-skaber betjener faderlivet og er et med dette uden hensyn til tid, rum eller afstand, er altseende og altfølende; det kan derfor gøre selve guddommen alvidende ifølge dets intuitioner til tanke.

Da dette åndsliv i sig selv er uden tanke i sit liv, bliver dets intuitioner aldeles som livets væren er.

Ordet "tronen" i Åbenbaringen, kap. 5., v. 1, sigter til faderlivets første og ældste bosted, den klode, der først nåede til faderlivets visdom og almagt.⁷

I Åbenbaringen, kap. 6., v. 6 sidste linje står, "*og du skal ikke gøre olien og vinen skade*". Dermed er sagt, at idet dommen fuldbyrdes, må det menneskeliv, der egner sig for gudsriget på jorden, ikke udslettes.

---

⁶ 1. udg. s. 86; 2. udg. s. 88.

⁷ Johannes' Åbenbaring, 5. kap. v. 1: *Og jeg så i hans højre hånd, som sad på tronen, en bog, beskrevet inden og uden, og besejlet med syv segl.*

V. 23.

at alle skulle ære sønnen, ligesom de ærer faderen. Hvo som ikke ærer sønnen, ærer ikke faderen, som ham udsendte.

At sige ja til at tro på en Gud for derved at blive salig, kan mange gå med til, men – at ære sønnen i sit åndsliv ved at lytte til hans stemme og handle derefter, er menneskene trods deres mange religioner og sekter ikke nået til.

Men ved at mennesket ærer sønnen i sig og gør hans vilje for at opnå samhørighed med ham, ærer det også faderen, som Jesus taler om, og ved sønnen opnår det gode følelsesliv derved det evige liv.

V. 24.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo som hører mit ord, og tror den, som mig udsendte (altså faderen), har et evigt liv, og kommer ikke til dommen, men er gået over fra døden til livet.

Det ligger i, at hver gang et sådant menneske begår en fejl og fortryder den, bedrøves det sammen med sønnen i sig derover. De følelser og tanker, der i den situation skabes, går til faderlivet (livets bog), og det lader da ved sin søn i os syndsfølelsen slette, således vandrer dette menneske trin for trin ind i det evige liv uden dom.

V. 25.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Den time kommer, ja er nu, da de døde skulle høre Guds søns røst, og de, som den hører, skulle leve.

Med ordene, "den time kommer, ja er nu," sætter Jesus et skel mellem fortidens menneskeliv fra den dyriske tid til den stund, hvori han selv træder frem. Da var det menneskelige åndsliv så udviklet, at det skulle kunne høre Guds søns røst i sig, og de, som hører den og adlyder den, skal leve.

"De døde skulle høre Guds søns røst", dermed menes: de åndeligt døende mennesker fik ved Jesu ord lejlighed til at lære Guds søn i sig selv at kende.

V. 26.

Thi ligesom faderen har livet i sig selv, således har han og givet sønnen, at have livet i sig selv;

"Thi ligesom faderen har livet i sig selv," dermed er sagt, at faderlivet er en enhed i sig selv. "[S]åledes har han og givet sønnen, at have livet i sig selv;" dermed er sagt, at faderlivet er en guddom i eget væsen, hvortil det menneskelige åndsliv kan hæves, om det følger sønnen i sig.

V. 27.

og har givet ham magt, også at holde dom, efterdi han er menneskens søn.

Er besvaret i forklaringen til vers 22.

V. 28-29.

Forundre eder ikke herover; thi den time kommer, på hvilken alle de i gravene skulle høre hans røst, og de skulle gå frem, de, som har gjort godt, til livsens opstandelse, men de, som har gjort ondt, til dommens opstandelse.

Med ordene *"alle de i gravene"* tænkes ikke på det kød, der er opløst i dem, men på de åndelige skabninger, der forhen boede i disse kødlegemer.

Er det ikke sagt, at kød er kød, og ånd er ånd. Og skellet er skarpt som en ragekniv.

Her sigtes til dem, hvis legemer ligger i gravene, og som lever og færdes åndeligt men bundne i deres egne tilbøjeligheder. Den time skal komme, at disse skal høre deres egen Guds

søns røst i deres indre, og da skal de ifølge vers 29 gå frem til opstandelse, nogle til livet andre til udslettelse.

Med ordet "opstandelse" forstås dybest set en forandring i tilværelsen.

Set fra åndslivets side er de, der følger det urene i sig dø-ende eller døde. At omvende sig fra det urene til det rene fra død til liv er opstandelse til livet.

Når det siges, legemet skal opstå, da kan dette også være sandt, men ikke som menneskene taler om det. Når åndslivet har forladt legemet og det, vi kalder død, er indtrådt, opstår legemet i nyt liv ved, at adspredthedens lov fuldstændig opløser legemet og derefter indgår dets dele i kredsløb på ny. Se *Den Ukendte*, "Det urene åndsliv".⁸

V. 30.

Jeg kan slet intet gøre af mig selv; ligesom jeg hører, dømmer jeg, og min dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min vilje, men faderens vilje, som har udsendt mig.

Når Jesus siger: "Jeg kan slet intet gøre af mig selv", da taler han ud fra Guds søn i sig, der kun handler under sin Helligånds vejledning, således som han hører denne tale, således dømmes han. Da han således dømmes ud fra faderens inspiration og ikke ud fra sin egen vilje, bliver hans dom retfærdig. (Se vers 22). Disse ord tager sigte på hans domme over menneskelivet.

V. 31.

Dersom jeg vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd ikke sandt.

Dermed er sagt, at hvis Jesus talte ud fra sig selv som menneske, ville hans ord ikke være sandhed. Se 8. kapitel, vers 14-18.⁹

---

⁸ 2. udg. s. 35-40; 3. udg. s. 33-38.

⁹ 8. kap. v.14-18: "Jesus svarede og sagde til dem: Om jeg end vidner

V. 32.

Der er en anden, som vidner om mig, og jeg ved, at det vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.

Dermed tages sigte på den Helligånd, som vidner igennem ham.

V. 33.

I har sendt til Johannes, og han har vidnet for sandheden.

Jesus henviser her til Johannes' vidnesbyrd om sig.

V. 34.

Men ikke fra et menneske henter jeg vidnesbyrd; dog dette siger jeg, på det I skulle frelses.

Her siger han, at han ikke henter sit vidnesbyrd, altså det han taler, fra noget menneske; og han oplyser dem om, at de ord, han taler, er guddomsord, og hvis de troede dem, skulle de frelses.

V. 35-38.

Han var et brændende og skinnende lys; men I har til en tid villet fryde eder ved hans lys.

---

om mig selv, er mit vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg går hen; men I ved ikke hvorfra jeg kommer, og hvor jeg går hen.

I dømmes efter kødet, jeg dømmes ingen.

Men dersom jeg og dømmes, er min dom sand; thi jeg er ikke alene, men både jeg og faderen, som udsendte mig.

Men der er og skrevet i deres lov, at to menneskers vidnesbyrd er sandt.

Jeg er den, som vidner om mig selv, og faderen, som udsendte mig, vidner om mig."

Men jeg har et større vidnesbyrd end Johannes'; thi de gerninger, som faderen har givet mig at fuldkomme, disse gerninger, som jeg gør, vidner om mig, at faderen har udsendt mig.

Og faderen, som har udsendt mig, har selv vidnet om mig; I har aldrig hverken hørt hans røst eller set hans skikkelse.

Og I har ikke hans ord blivende i eder; thi den, som han har udsendt, ham tror I ikke.

Taler for sig selv.

V. 39.

I ransager skrifterne, fordi I mener, i dem at have et evigt liv; og disse er det, som vidner om mig.

Det samme standpunkt står de skriftkloge endnu på i vore dage; men den som kunne give menneskene livet, Guds søn i dem, gennem hvilken Helligåndens stemme opfattes og bekræftes, agter de ikke på.

V. 40-44.

Og I vil ikke komme til mig, at I kunne have livet.

Jeg tager ikke ære af mennesker;

men jeg kender eder, at I har ikke Guds kærlighed i eder.

Jeg er kommen i min faders navn, og I annammer mig ikke, dersom en anden kommer i sit eget navn, ham skulle I annamme.

Hvorledes kunne I tro, I, som tage ære af hverandre, og den ære, som er fra den eneste Gud, søge I ikke?

Den tidsånd Jesus her skildrer, passer mere end nogensinde på vor tid; thi nu er det ikke overklassen alene, men også det arbejdende folk, der degenererer.

Ordet virker ikke mere. Den høje fornemhed og den tillærte salvelsesfulde ordflom, der kun tager hensyn til det følelsesmæssige og skyder sandhedens problemer fra sig, passer ikke til Guds søns jævne uselviske ædle rene natur i de mennesker,

der evner at tænke; de vender sig stille skamfulde bort. De var før saltet i det selviske åndsliv.

V. 45-47.

Tænk ikke, at jeg vil anklage eder for faderen; der er den, som eder anklager, Moses, på hvem I håber.

Dersom I troede Moses, troede I vel mig; thi han har skrevet om mig.

Men tror I ikke hans skrifter, hvorledes skulle I tro mine ord?

Er en folkelig beregnet udtalelse til dem, der fremhævede Moses for derved at frigøre sig for Jesu lære. Hverken Moses, Jesus eller nogen anden person anklager andre over for faderen. Derimod kan sønnen i mennesket ifølge ånden i Mose lov, om ikke den følges, afsætte følelsesindtryk i individet, hvorved dette til slut bliver sin egen anklager og dommer som forhen forklaret.

6. Kapitel

V. 5-13.

Da Jesus nu opløftede sine øjne og så, at meget folk kom til ham, sagde han til Filip: Hvor skulle vi købe brød, at disse kunne æde?

(Men han sagde dette, for at forsøge ham; thi han vidste selv, hvad han ville gøre).

Filip svarede ham: Brød for to hundrede penninge er ikke nok for dem, at hver af dem kan få noget lidet.

En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, siger til ham:

Her er en liden dreng, som har fem bygbrød og to små fisk, men hvad er dette til så mange?

Men Jesus sagde: Kom folket til at sidde; og der var meget græs på stedet. Da satte mændene sig ned, ved fem tusinde i tallet.

Men Jesus tog brødene, gjorde taksigelse og uddelte dem til disciplene, men disciplene til dem, som havde sat sig ned; ligeledes også af de små fisk, så meget de ville.

Men der de var mætte, sagde han til sine disciple: Sank tilsammen de overblevne stykker, at intet spildes.

Da samlede de og fyldte tolv kurve med stykker, som blev til overs af de fem bygbrød fra dem, som havde fået mad.

For den menneskelige tanke har denne fortælling lydt som noget utroligt. Dog skete her hverken mere eller andet end det, vi dagligt har for øje, frøet, der kan spire og vokse, så længe det har trang til udfoldelse, fosteret, der dannes, osv. i det uendelige.

Al vor mad, drikke og åndedræt er fludieliv. I fordøjelsen udløses delene. Det legemet har behov udsendes i det, resten udtømmes.

Da de få brød og fisk var for lidt til så mange, tog Jesus brød og fisk i sin hånd, der siges, han velsignede det.

Det at Jesus velsignede brødet som sådan, beror på en misforståelse hos iagttageren grundet på uvidenhed om livet.

Et levende åndeligt opvakt menneske, der har sans for samføling med livet, føler når det f.eks. står over for solens op- eller nedgang, fuglenes lovsang for livet, blomstens duft, dens bygning og kønsliv, skovens stille talende sprog, et menneskes umiddelbare rene sjælsudtryk og de tusinde andre ting uvilkårligt en trang til i ensomhed at velsigne dette vidunderlige fader- og moderliv. At denne trang udspringer af kærlighed til livet, er nok til, at dette lille menneske i sin faders øjne bliver stor nok til at glæde ham med sin i åndelig renhed umiddelbare velsignelse.

Således har Jesus mens han holdt brødet i sin hånd velsignet og takket faderlivet i tankerne for det vidunderlige, der var i færd med at ske ved faderlivets hjælp, hvorved de tusinde mættes.

Ifølge det tankeliv, hans Helligånd overførte til ham, var han vidende om vejen og måden, hvorpå dette kunne ske, ikke ved hans egen magt, men ved faderlivets indgreb i tingene.

Helligånden havde her, som i andre forhold, forud givet Jesus tilskyndelsen til denne handling, ikke just for at bespise disse tusinder på den måde, dette kunne være gjort langt mere direkte (se 4. kap. v. 34), men denne blev valgt for, når den tid er inde, hvor mennesket kan modtage tingenes åbenbaring, at stå som et lysende eksempel på gudslivets virken i og gennem tingene ved sit fludieliv, idet dette følende liv adlyder gudspersonens trang og vilje akkurat ligesom i menneskets åndsliv.

Det, der skete med brødet og fiskene, var, at faderlivet sendte de fludiearter fra kredsløbet, der var af samme arts liv som dem, der var i brødet og fisken, hvorved brødet og fisken formerede sig lig en gæring, så længe trang dertil var til stede.

Når en trang i én eller noget får gudslivet til at virke, holder dets virken altid op, så snart trangene er mættet. Derefter føles

det, som om tingene igen passer sig selv, mens de udvikler sig videre fremad imod lyset og livet.

Jesus var kun det mellemlid, der forbandt faderlivet med gerningen.

V.17-21.

Og de trådte i skibet, og kom på hin side søen til Capernaum. Og det var allerede blevet mørkt, og Jesus var ikke kommen til dem.

Og søen rejste sig, da der blæste et stærkt vejr.

Der de nu havde roet ved fem og tyve eller tredive stadier, så de Jesus vandre på søen og komme nær til skibet; og de forfærdedes.

Men han sagde til dem: Det er mig; frygt ikke.

Da ville de tage ham ind i skibet; og straks var skibet ved landet, som de for til.

Faderlivet i sin renhed er frigjort fra det kredsløb, mennesket lever i, og fra alle livslove, fordi faderlivet selv har viklet sig ud af kredsløbets love. Det besidder derfor alle dette livs egenskaber i sit rensede fludie og kan derfor med hele livets almagt virke igennem det liv, hvorfra det selv er udgået.

Det var derfor faderlivet en let sag at lade Jesus vandre på søen. Se *Følelse og Tanke*.¹⁰

V.24-26.

Og da folket nu så, at Jesus var der ikke, ej heller hans disciple, trådte også de i skibene, og kom til Capernaum for at søge Jesus.

Og der de fandt ham på hin side søen, sagde de til ham: Rabbi! Når er du kommen hid?

Jesus svarede dem og sagde: Sandelig, sandelig siger jeg eder: I søger mig, ikke fordi I så tegn, men fordi I åd af brødene og blev mætte.

---

¹⁰ 1. udg. s. 181; 2. udg. a. 190.

Jesu svar skildrer her datidens åndelige og materielle stade i udviklingen. De kom for at blive mættede. Vor tids tankeudvikling har til følge, at vore ernæringsmuligheder er langt rigere end datidens.

Den, der evner at skue over vor tids åndelige og materielle stade, vil se, at de 2000 års strid siden da ikke har været forgæves med hensyn til tankelivets udvikling, trods det, vi med skamfuldhed må se på vor egen tid. Vi står nu på et stade, hvor en katastrofal vending fra de gamle ifølge nye tanker stivfrosne autoritative love, levere regler og synsmåder er stærkt synlig.

Tankelivets udvikling udgår ikke fra skriftklogskab ej heller fra Guds enbårne søn i vort åndelige liv, men fra det skabende fludielivs intuitioner altså dets åndelige egenskaber.

Vi vil derfor forstå, at hvor en menneskestamme er ublandet med andre, er den også ensidig i sit følelsesliv og som følge deraf ofte så svag i tænkeevne, at den enten stille eller i kamp med andre forsvinder fra livet.

Men hvor stammerne blander sig med hverandre ved parring, formerer fludielivet sine alsidige egenskaber, hvorved dets intuitioner til tanken også bliver mere alsidige, og tanken derved mere omfattende. Tillige sker der det, at det skabende fludieliv, hvis alsidighed og muligheder kun er kendt af det frigjorte faderliv, omdannes og organiseres igennem sædvane og interesser. Den højeste interesse i et individ, bortset fra formeringsdriften danner et kompleks i dets følelsesliv, der igen før eller siden overføres på slægten ved parring.

Ved samarbejde med Guds søn i os, vil de slette egenskaber mere og mere trænges tilbage. Ved Guds fred, den nye fødsel, bliver de enten dræbt eller fjernet fra vort følelsesliv og er således ikke mere arvelige. Des større alsidighed i følelsesliv des større åndelig udvikling.

Hvis en menneskerace ved lovregler for sin formering kunne vende tilbage til sin stammes første åndelige stade, ville den, før den nåede så vidt, være slettet fra jordens overflade.

V.27.

Arbejder ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til et evigt liv, hvilken menneskens søn skal give eder; thi ham har faderen, Gud selv, besejlet.

Jesus ringeagter ikke at arbejde for legemets behov, men han sigter til det, mennesket ved sit legemes død ikke kan tage med sig i gudslivet f.eks. rigdom, menneskeære osv.

Guds søn i os er den samme, som her kaldes menneskens søn. Jesus tilføjer disse ord: *"Thi ham har faderen, Gud selv, besejlet."* Dermed er sagt, at sønnen udgår direkte fra faderen og har dennes væsen i sig.

Gudslivet kan lignedes ved en rose. Vi tager den og indånder dens duft. Kan nu noget menneske i tale eller skrift forklare dens duft! Nej. Vil man kende den, skal den opleves.

Da faderlivet er noget som er og som leves, kan ingen tale ud fra gudslivet, uden at de lever i det og er besjælet af det.

Vi ser af Jesu ord, at han samt de, der har skrevet biblen, på grund af det åndelige stade på deres tid i høj grad må tale ud fra menneskelignelser.

Når derfor et menneske kommer til dig og siger, sådan eller sådan skal du tro for at blive salig, da er dette en løgner. Om et sådant menneske taler af uvidenhed eller af selvisk begær efter menneskesjæle er en sag for sig, hans sag – eller det samfunds sag, der betaler ham for at tale efter opstlytede menneskeregler for ad den vej at underlægge sig andre mennesker.

Der er kun én Gud og én vej til ham, nemlig den, Jesus med sine apostle så smukt har levet og talt. Alle trosformer er kun menneskepåfund.

V.28-29.

Da sagde de til ham: Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne arbejde på Guds gerninger? *Jesus svarede og sagde til dem: "Dette er Guds gerning, at I skulle tro på den, som han udsendte."*

Altså Guds søn i mennesket.

V.30-32.

Da sagde de til ham: Hvad gør du da for et tegn, at vi kunne se det, og tro dig? Hvad arbejde gør du?

Vore fædre åd manna i ørkenen, som skrevet er: Han gav dem brød af himlen at æde.

Da sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Ikke Moses gav eder det brød af himlen; men min fader giver eder det brød af himlen, som er det sande.

Det brød, som faderen giver os af himlen, er levende liv, altså det til hans renhed rensede, levende fludieliv, derfor det sande. Han sår det i os ved den Helligånd, om vi selv vil.

V.33.

Thi Guds brød er det, som kommer ned af himlen, og giver verden liv.

Da det er liv, kan det også give liv.

V.34-35.

Da sagde de til ham: Herre! Giv os altid dette brød.

Men Jesus sagde til dem: Jeg er det livs brød. Hvo som kommer til mig, skal ikke hunge; og hvo som tror på mig, skal aldrig tørste.

Dette er Helligåndens tale gennem Jesus, og ordene taler for sig selv.

V.36.

Men jeg har sagt eder, at I har set mig, og tror dog ikke.

Jesus var som menneske fuldkommen forenet med sin Gud gennem freden. Fra et menneske, der fuldkomment bevarer den renhed, det fik i Guds fred, den ny fødsel, udstråler der en fred, der er stærkt følelig, ligesom det har et i menneskeord uforklarligt rent sjælsudtryk, der er så lysende og så levende

sjælsrent, at det alene uden ord taler et "Kom" til de gode og et "Vig bort" til de lade og slette. Det er gudslivet, der lyser og virker igennem dette menneske. Derfor kan faderen ved sin Helligånd sige: "I har set mig". Og i dem som hører de ord vidner deres Helligånd et: "Ja."

V.37-39.

Alt hvad min fader giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde kaste hen ud.

Thi jeg er kommen ned af himlen, ikke at jeg skal gøre min vilje, men hans vilje, som mig udsendte.

Men dette er faderens vilje, som mig udsendte, at jeg skal intet miste af alt det, som han har givet mig; men jeg skal oprejse det på den yderste dag.

"Alt hvad min fader giver mig, skal komme til mig; og den, som kommer til mig, skal jeg ingenlunde kaste hen ud." Her taler Jesus ud fra individernes samvær og samvirken i gudslivet.

I samme hensigt bruges ordene, "de kaldede og de udvalgte". Disse ord er sagt for at betegne et forhold i gudslivet. For ret at forstå dette må alle menneskelige følelser, der ellers kunne knytte sig til disse ord, skydes til side.

De udvalgte er dem, der besidder en dyb, klar og ren tænkeevne f.eks. Jesus. Disse udvalgte bliver ledere, tjenere, for de mindre dybe tanker, der, også i menneskelivet, føler sig glade ved åndeligt at støtte sig til dem, fordi de føler den dybe tanke som den, hos hvem de kan få deres egne ufuldkomne tanker klaret på en redelig og gavnlig måde, så de kan opnå at leve og handle efter dem.

F.eks. vil et menneske, der har en dyb, klar og ren tanke i Gud, også som menneske ifølge sin forstand være dygtig og arbejdsom.

De korte uselviske tanker, der ligesom den dybe tanke er gode, stræbsomme og pligtfølede, ser og føler dette og søger da den dybe tankes råd. Den dybe tankes synsmåde og følel-

sesmåde bliver nu overført til dem, der således i åben trang søger den. Dette forhold vil fortsættes efter legemets død.

Elsker nu den dybe tanke Jesus, vil den med sin kreds om sig komme til at virke og leve under hans vejledning.

Se min samvittigheds besøg hos mig under pløjningen i *Den Ukendte*.¹¹

Det, et menneske elsker højest som menneske, søger det også straks, når det har forladt sit legeme. Den, der lever for sine urene drifter, er såvel i åndslivet som i menneskelivet bundet af disse, så længe den magter at leve sådan.

Ligesom her på jorden søger enhver sin lige i åndslivet enten i renhed eller i urenhed, fordi det, der binder individerne, er deres åndelige samføling.

Således er faderlivet organiseret i forhold til individernes renhed, anlæg, interesse og kærlighed om en ældste på hver klode, der er nået til renhed i Gud, men – de rene i Gud kan færdes fra klode til klode. I forhold til Guds søns trang tjener hans fludie ham.

I vers 39 sigter Jesus til den yderste dag, hvor han med alt det åndsliv, faderen har givet ham, tager jorden i besiddelse. Det er den dag, faderlivet skiller det rene og det urene åndsliv på jorden.

V.40.

Men det er hans vilje, som mig udsendte, at hver den, som ser sønnen og tror på ham, skal have et evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.

Den yderste dag, der nævnes her, gælder det enkelte menneske, og er den stund i dets synd, hvor det føler sin død, enten det nu er i legems- eller i åndslivet, og det i angst eller forfærdelse vender sig til gudslivet for at leve, da vil Jesus oprejse det.

---

¹¹ 2. udg. s. 61-63; 3. udg. s. 60-62.

V.44.

Ingen kan komme til mig, uden faderen, som mig udsendte, drager ham! Og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.

Faderen drager sin søn ved sin Helligånds hjælp. Thi således elsker faderen sin søn og det menneske, der er hans bolig, at en Helligånd stadig vogter dets færd for at drage mennesket med sin søn til sit faderhjem. Se ”den yderste dag”, v. 39-40 ovenstående.

V.45.

Der er skrevet i profeterne: Og de skulle alle være oplærte af Gud. Hver da, som hører af faderen og lærer, kommer til mig.

Faderen oplærer mennesket i det igennem sin Helligånd og sin søn. De, som lever efter denne lære, kommer til Jesus.

Her henviser Jesus yderligere til profeternes vidnesbyrd derom.

V.46.

Ikke at nogen har set faderen, uden den, som er fra Gud, han har set faderen.

Når et menneske gennem Guds søn i sig og ved Helligåndens vejledning er indgået i, indlevet i, gudslivet, kan det ske, at dette ser faderen. Se Mathæus, kap. 6., v. 5-13.

V.47.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo som tror på mig, har et evigt liv.

Hermed er sagt, at tro på og efterleve Guds søn i sig er nok til at nå et evigt liv, altså behøver et menneske ikke i tankerne at forstå gudslivet. Mennesket vil i tankerne modtage forståelsen efterhånden, som evnen dertil udvikler sig, al den hjælp

der behøves dertil bliver givet med omhu og glæde. Således skal troen forandres til viden.

V.48.

Jeg er det livsens brød.

Når mennesker lever i synd (selvisk), er de åndeligt og legemligt døende, åndeligt kan de endog være helt døde. Når de taler, tilhører deres ord løggen. De er åndeligt set uden liv. De har den selviske tone i sig, der svarer til den afgud, de tjener.

Når et menneske som Jesus taler, udgår der med ordet en levende livsstrøm fra hans legemes udenrigsliv og giver sig udslag til dem, der tales til, og i den åbne ærligt søgende fastslår den ordets sandhed. Over for den selviske virker denne livsstrøm skillende; med myndighed sætter den følelser, tanker og individer på plads.

Alle henvendelser til faderlivet går altid gennem den Helligånd, og denne afgør for det meste sagen ifølge sin fuldmagt. Er bønnen hørt, hvilket den altid er, vil der om det skønnes gavnligt for den bedende, udgå en levende livsstrøm af fludieliv til denne, der er i stand til at udfylde den trang, ud fra hvilken der bedes; deraf ordene, "levende vand", "livsens brød".

V.50.

Dette er det brød, som kommer ned af himlen, at man skal æde af det og ikke dø.

Svarer til vers 48.

V.51.

Jeg er det levende brød, som kom ned af himlen; om nogen æder af dette brød, han skal leve til evig tid; og det brød, som jeg vil give, er mit kød, hvilket jeg vil give for verdens liv.

"Jeg er det levende brød." Det er det ved faderlivet rensede tjenende fludieliv som nævnt i vers 48. At æde af dette brød er

at tage imod det og optage det i sit fludieliv, der vil det udvikle sig som en surdej.

"Og det brød, som jeg vil give, er mit kød." Ordet "kød" bruges her om det rensede fludie, hvori hans Guds søn har bolig, hans åndelige legeme. Des mere han giver bort af dette til andre, des mere kommer der til ham og tjener ham.

Med ordene, "*verdens liv*" forstås, de mennesker der trænger til hans hjælp.

V.52-58.

Da kivedes jøderne indbyrdes og sagde: Hvorledes kan den give os sit kød at æde?

Derfor sagde Jesus til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: dersom I ikke æder menneskens søns kød og drikker hans blod, har I ikke livet i eder.

Hvo som æder mit kød og drikker mit blod, har et evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.

Thi mit kød er sandelig mad, og mit blod er sandelig drikke.

Hvo som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig, og jeg i ham.

Ligesom den levende fader udsendte mig, og jeg lever ved faderen, ligeså skal og den, som mig æder, leve ved mig.

Dette er det brød, som er kommen ned af himlen; ikke som eders fædre åd manna og døde. Hvo som æder dette brød, skal leve evindeligen.

Er gentagelser (se vers 48). "*At æde mit kød og drikke mit blod*" har indtil nu enten været misforstået eller ikke forstået, og dog udgivet for at være forstået. Man tjener ikke sandheden og livet ved at udgive det som viden, man ikke ved.

V.61-62.

Men der Jesus vidste ved sig selv, at hans disciple knurrede over dette, sagde han til dem: Forarger dette eder?

Hvad om I da får at se, at menneskens søn farer op, hvor han var før.

Her henviser Jesus til sin himmelfart, der burde være et bevis for, at det åndelige liv er levende liv.

V.63.

Det er ånden, som levendegør, kødet gavner intet; de ord, som jeg taler til eder, er ånd og er liv.

Her siges igen med en udtrykkelig tone, at det er ånden, som levendegør, så må vel vor tid kunne forstå, at kun liv kan give liv, og at det kun kan give i forhold til sit eget væsen.

Det burde dog også være forståeligt, at et evigt liv kun kan gives den, der frigør sig for døden. Døden er en følge af adspredthedens lov i vort åndelige liv.

Endvidere siges her med samme eftertryk, "*kødet gavner intet*". Det er den samme eftertrykkelige påmindelse, som er givet i 3. kapitel vers 6, og dog kan menneskene endnu lære hverandre, at kødet skal opstå, skønt det, deres øjne ser angående døde legemer, burde give deres tanker et helt andet skøn.

Jesus slutter med at sige: "*De ord, som jeg taler til eder, er ånd og er liv.*" Her sættes igen skel mellem kød og åndsliv.

Vi vil nu slutte disse gentagelser med at minde om, at kødet er det, det åndelige liv bygger op i fosteret og udvikler videre som menneske gennem ernæring (føde og åndedræt) til den nødvendige bolig for sig.

Når sønnen med sit rensede åndelige liv om sig forlader sin bolig, tager det opløsende liv den i besiddelse. Dette turde være bevis nok på, at kød er kød, og ånd er ånd.

Vort åndelige fludie, følelsesliv, har jo ved kødlegemet vist os, at det kan bygge dette med en vidunderlig kunst og derfra formere sig videre. Skulle vi da ud fra dette eksempel ikke kunne tro, at det samme åndsliv frigjort fra kødet er i stand til at danne et åndeligt legeme om og for sin Guds søn i sig, efter som denne føler trang dertil, som Jesus antyder i vers 62. Mon det skulle være vanskeligere for livet i et menneske at blive til

en åndsperson, end det er for en kålorm at blive til en sommerfugl.

V.65.

Og han sagde: Derfor sagde jeg eder, at ingen kan komme til mig, uden det er givet ham af min fader.

Se vers 44.

7. Kapitel

V. 14-15.

Men der det nu var midt i [[øvsalenes] højtid, gik Jesus op i templet og lærte.

Og jøderne forundrede sig og sagde: Hvorledes ved denne skrifterne, da han ikke er lært?

Hvorledes et menneske kan tale af lærdom uden efter menneskelig opfattelse at være lærd er forklaret i 5. kapitel, vers 19-21.

V. 16.

Jesus svarede dem og sagde: Min lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte.

Jesus bekræfter her, at hans lærdom er af faderen.

V. 17.

Dersom nogen vil gøre hans vilje, han skal kende, om lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.

Dersom et menneske vil gøre Guds vilje, skal det blive givet det at kende, om lærdommen er af Gud, eller Jesus taler af sig selv.

V. 18.

Hvo som taler af sig selv, søger sin egen ære; men hvo som søger hans ære, som ham udsendte, han er sanddru, og svig er ikke i ham.

Her sættes et skarpt skel mellem dem, der udgiver sig for at tjene Gud med deres lærdom, ved at tale til andre, og dem, der tjener Gud alene af sandhedstrang.

Det menneske, som taler for at vinde et embede eller for at vinde ære og fordel ved en stor menighed, har ikke den indstilling, der kræves, for at Helligånden kan virke gennem det.

Men det menneske, der tjener sin Gud af sandhedstrang uden bagtanke om fortjeneste derved, er sanddru, der er ikke svig i det, derfor er et sådant menneske det rette element for faderlivets virken gennem Helligånden.

V. 19-32.

Har ikke Moses givet eder loven? Og ingen af eder holder loven. Hvi søger I at slå mig ihjel?

Folket svarede og sagde: Du har djævlens; hvo søger at slå dig ihjel?

Jesus svarede og sagde til dem: Én gerning gjorde jeg, og I forundrede eder alle derover.

Moses gav eder omskærelsen, (ikke at den er fra Moses, men fra fædrene,) og I omskærer et menneske på sabbatten.

Dersom et menneske annammer omskærelsen på sabbatten, på det Mose lov skal ikke brydes, er I da vrede på mig, at jeg har gjort et helt menneske sundt på sabbatten?

Dømmer ikke efter anseelse, men dømmer en retfærdig dom.

Da sagde nogle af dem fra Jerusalem: Er det ikke ham, som de søger at slå ihjel?

Og se, han taler frit, og de siger intet til ham; mon ikke de øverste i sandhed har kendt, at denne er i sandhed den Kristus?

Dog, vi ved, hvorfra denne er; men når Kristus kommer, ved ingen, hvorfra han er.

Derfor råbte Jesus, idet han lærte i templet, og sagde: Både kender I mig og ved, hvorfra jeg er; og af mig selv er jeg ikke kommen, men han er sanddru, som mig udsendte, hvilken I ikke kender.

Men jeg kender ham; thi jeg er af ham, og han udsendte mig.

Derfor søgte de at gribe ham; dog lagde ingen hånd på ham, thi hans time var ikke endnu kommen.

Men mange af folket troede på ham og sagde: Når Kristus kommer, kan han da gøre flere tegn, end denne har gjort?

Farisæerne hørte, at folket mumlede sådant om ham; og farisæerne og de ypperstepræster sendte tjenere ud for at gribe ham.

Taler for sig selv.

V. 33.

Derfor sagde Jesus til dem: Endnu en liden tid er jeg hos eder, så går jeg bort til den, som mig udsendte.

Her viser Jesus os, at han forud var vidende om, at hans mission ville koste ham hans legemsliv.

V. 34.

I skulle lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme.

Jesus taler her om sit åndelige liv efter legemets død, ordene, "og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme", viser os, at han i sin rene og inderlige forbindelse med faderlivet havde en af dette bekræftet vished om sin boplads og virksomhed, når hans menneskeliv var endt.

Den samme vished kan et menneske have, der i et roligt og naturligt væsen elsker Jesus. Det kan med den største åndelige sikkerhed vide, at det tilhører ham i hans virksomhed, det ved, hvor det skal hen, når dette liv er endt.

Tillige er vers 34 en dom over hans tilhørere bortset fra hans disciple. Det er forhen forklaret, at den åndelige samfølelse er betingelsen for at være sammen i åndslivet; men hans tilhørere havde ikke samføling med ham, derfor ville de efter legemets død, når de lig den rige mand i helvede fandt sig selv i deres egen urenhed, lede efter Jesus, men hvor han da er, kan de ikke komme.

V. 37-38.

Men på den sidste og store højtidsdag stod Jesus frem, og råbte og sagde: Om nogen tørster, han komme til mig og drikke.

Hvo som tror på mig, af hans liv skal, som skriften siger, flyde levende vandstrømme.

Se 6. kapitel, vers 48.

V. 39.

(Men dette sagde han om den ånd, som de skulle annamme, der tror på ham; thi den Helligånd var ikke endnu, fordi Jesus var ikke endnu herliggjort).

Inspirationen lader en føle, at ordene: *"thi den Helligånd var ikke endnu, fordi Jesus var ikke endnu herliggjort"* ikke er sandhed; thi her på vor klode har den Helligånd virket i de mennesker, der er ret vendt i gudslivet, i forhold til deres åndelige stade i udvikling.

Et menneske behøver hverken at være en Jesus, en profet eller en apostel for at Helligånden kan virke i og ved det. Selv et barn, der har nået en umiddelbar selvstændig tanke, kan ofte give en helligåndsinspireret udtalelse, der endog kan få betydning for en voksen i hele dennes liv.

Helligåndens virken iblandt mennesker er langt rigere end disse tror. Gudslivet drager den enkelte, der egner sig for dets liv, ved helligåndsudtalelser, der indtil nu oftest kommer fra mennesker, der ikke selv ved, at Helligånden har talt igennem dem, næsten aldrig aner et menneske, hvornår dets Helligånd har brugt det som redskab. En helligåndsudtalelse kommer som oftest som et uforvarende udbrud, uden at den talende selv aner ordenes indhold, før de er talt. Med en sådan udtalelse følger altid en levende livsstrøm til den, der hører. Hans kinder skifter farve. Den modtagne levende livsstrøm får ham til at vende sine tanker ind i sig selv. Denne livsstrøm bliver da lig en surdej, der efterhånden gennemsyrer dette menneskes

hele følelsesliv, og gør det modtageligt for sin Helligånds direkte følelsesindtryk, som det aldrig kan skille sig ved.

Således kan ingen komme til samarbejde i samføling med sin Guds søn i sig, uden at faderen drager ham ved sin Helligånd.

8. Kapitel

V. 3-11.

Men de skriftkloge og farisæerne førte en kvinde til ham, greben i hor, og stillede hende frem i midten.

Og de sagde til ham: Mester! Denne kvinde er greben i hor på frisk gerning.

Men Moses bød os i loven, at sådanne skulle stenes; hvad siger nu du?

Men dette sagde de, for at forsøge ham, at de kunne have noget at anklage ham for. Men Jesus bukkede sig ned og skrev med fingeren på jorden.

Men der de blev ved at spørge ham, rejste han sig op og sagde til dem: Den, som er syndeløs iblandt eder, kaste først stenen på hende.

Og han bukkede sig atter ned og skrev på jorden.

Men der de hørte det, og blev slagne af deres samvittighed, gik de bort. Én efter den anden, fra de ældste af til de yngste, og Jesus blev efterladt alene, og kvinden stående i midten.

Men da Jesus rejste sig op og så ingen uden kvinden, sagde han til hende: Kvinde! Hvor er hine dine anklagere? Fordømte ingen dig?

Men hun sagde: Herre! Ingen. Men Jesus sagde til hende: Jeg fordømmer dig ikke heller; gå bort, og synd ikke mere.

Idet Jesus bukker sig ned og skriver på jorden, lukker han hele sit følelses- og tankeliv ude fra mængden og åbner det for faderlivet om det spørgsmål, som anklagerne havde stillet ham. Ved følelsers og tankers overføring lægger Helligånden ham derefter svaret i munden. Da mængden, ser, at Jesus skriver på jorden, undres de derover og går ligesom i et øjeblik ro ind i sig selv. Deres ro gør anklagerne mere modtagelige for Jesu svar, idet de ved deres undren standser deres eget begær i følelse og tanke om Jesu dom. Derved bliver Jesus

endnu mere ensom med sin Gud. Denne undren i stilhed hos mængden gør den mere modtagelig for den levende livsstrøm, der følger Jesu svar, ifølge hvilken deres samvittighed bliver i stand til at tage magten over anklagernes spekulative slethed. Det ses også deraf, at faderlivet selv dømmes ingen.

V. 12.

Da talte Jesus atter til dem og sagde: Jeg er det verdens lys; hvo som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men have det livsens lys.

Når ordene lys og mørke anvendes i åndelig tale er disse ikke lignelse, men natur, det åndelige livs virkelige væsen. Mørket er livet i kredsløb. Lyset er livet frigjort fra kredsløb.

Sønnen, der har sit sæde i vort fludie over vort hoved, gennemlyser hele vor fludiemængde med sin renhed. Som den ses, ligner den en lille hvid stjerne. Dens renhed er uforanderlig den samme.

Når der er forskel på lysstyrken i de forskellige menneskers fludie, ligger årsagen i, at lysstyrken står i forhold til menneskets samføling med sønnen i sig; des større samføling vi har med denne vor enbårne søn, des renere bliver vort eget fludie og derved mere lysende. Denne renhed vokser, indtil vi i kampen om Guds fred når den fuldkomne samføling med sønnen, da har vort fludieliv den renhed, der kan opnås som menneske. Hvis mennesket ikke beholdt noget af urenhedens mørke i sig efter freden, ville det ikke kunne færdes iblandt andre mennesker. Fristelserne ophører altså ikke med Guds fred; men i freden opnås fuldkommen herredømme over fristelserne, for så vidt mennesket er modnet til freden. Er modenheden ikke fuldkommen, eller mennesket ikke har omtanke eller karakterstyrke nok til at bevare den, får fristelserne indpas på ny. Et sådant menneske bliver dog aldrig et helt slet menneske; thi det tag, faderlivet fik i det ved freden, slipper det ikke mere.

Guds søn findes kun i det menneskelige åndsliv, derfor er alt andet livs fludieliv mørke, mens menneskets er lysende.

Bortset fra arternes liv og forskel i arkitektur er fludielivet dog ens i arbejdssevne, bevægelser og rytme, men i forhold til arternes egenskaber forskelligt i indhold, derfor også forskelligt i den livsfrugt det producerer. Denne livsfrugt (fludieliv) vandrer som forhen forklaret lig en karavane gennem mennesket ind i faderlivet ved hjælp af Guds enbårne søn i vort liv. Det er sønnen i os, der giver os tænkeevne og dermed adgang til at blive et bevidst tænkende og følende individ i gudslivet. Denne Guds søn i os er det eneste, der skiller os fra det øvrige liv; men dette er så stort, så det burde være nok til at glæde os.

Det, vi kalder dagens lys, er det lys, der tilgår os fra de kloder, der er nået til renhed i Gud. Det er disse kloders rensede fludieliv, der færdes mellem kloderne og lyser for os, indtil vor klode engang når til at blive selvlysende, da forandres samvirksomheden i forhold til vor klodes livs væsen uden nogensinde at ophøre.

Hvor mennesket taler om ild og om død, er de, selv om de støtter deres viden til eksperimenter og skriftklogskab, dog endnu ganske uvidende om det, deres øjne ser. Hvis faderlivet ikke havde organisatorisk magt over ilden, var ordet almagt kun et menneskeord.

V. 13-18.

Da sagde farisæerne til ham: Du vidner om dig selv; dit vidnesbyrd er ikke sandt.

Jesus svarede og sagde til dem: Om jeg end vidner om mig selv, er mit vidnesbyrd sandt; thi jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg går hen; men I ved ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg går hen.

Jeg er den, som vidner om mig selv, og faderen, som udsendte mig, vidner om mig.

I dømmes efter kødet, jeg dømmes ingen.

Men dersom jeg og dømmes, er min dom sand; thi jeg er ikke alene, men både jeg og faderen, som udsendte mig.

Men der er og skrevet i eders lov, at to menneskers vidnesbyrd er sandt.

Her siger Jesus, at selv om han vidner om sig selv, er hans vidnesbyrd dog sandhed. Og i vers 16 tilføjes: *"Men dersom jeg og dømmes, er min dom sand; thi jeg er ikke alene, men både jeg og faderen, som udsendte mig."*

Se 5. kapitel, vers 19-22, hvorledes faderen viser sønnen sine tanker, og 5. kapitel, vers 31-32.

Vers 18 har samme indhold.

V. 21.

Da sagde Jesus atter til dem: Jeg går bort, og I skulle lede efter mig, og dø i eders synd; hvor jeg går hen, kunne I ikke komme.

Her sætter Jesus skel mellem dem, der lever i Gud, og dem, der egenrådigt lever i synd.

V. 26-28.

Jeg har meget at tale og dømmes om eder; men den, som mig udsendte, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det siger jeg for verden.

Men de forstod ikke, at han talte til dem om faderen.

Derfor sagde Jesus til dem: Når I får ophøjet menneskens søn, da skulle I kende, at det er mig, og at jeg gør intet af mig selv; men som min fader har lært mig, således taler jeg.

Når mennesket lærer at forstå Guds enbårne søn i sig og ophøjer den ved at værne om og agte på dens ivren for renhed i tanken eller imod urenhed i samme, da skal vi lære Jesu åndsliv at kende og indse, hvorledes han samarbejdede med faderen. Se 5. kapitel, vers 19-22.

V. 29.

Og den, som udsendte mig, er med mig; faderen har ikke ladet mig alene, fordi jeg gør altid det, som er ham behageligt.

Se vers 28.

V. 30-32.

Der han talte dette, troede mange på ham.

Derfor sagde Jesus til jøderne, som havde troet på ham: Dersom I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skulle forstå sandheden, og sandheden skal frigøre eder.

Sandheden og gudslivet er uadskillelige, derfor: Når mennesket kan lære gudslivet at kende og fastholde forståelsen i sine tanker, vil det blive frigjort fra løgneren og dens følger.

V. 33-36.

De svarede ham: Vi er Abrahams sæd, og har aldrig været nogens trælle; hvorledes siger du da: I skulle vordre fri?

Jesus svarede dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hver den, som gør synd, er syndens trælle.

Men trællen bliver ikke altid i huset, sønnen bliver der altid.

Dersom da sønnen får frigjort eder, skulle I være virkeligen frie.

Trællen er den, der ligger under for adspredthedens lov i sig. Lader mennesket sig lede af Guds enbårne søn i sit åndelige liv, må adspredthedens lov vige, og da bliver sønnen der altid, og det gode fludieliv i mennesket bliver ét med ham og danner således en person i Gud, der ikke alene kender det slette, men hersker over det, og ved at herske over det frigør sig for det, som angivet i vers 36, og udvikler sig i sine egne ejendommeligheder videre i et evigt liv.

V. 50.

Men jeg søger ikke min ære; der er den, som søger den, og dømmes.

Jesus er nået til at blive ét med Guds søn i sig og søger derfor ikke ære af mennesker; men i sin kærlighed til faderen ærer han denne. Faderlivet glæder sig ved sin søns udvikling. I denne stilling over for faderlivet er Jesus som ét med faderen. Denne samføling gør, at Jesu mange domme over sin samtid er faderlivets dom udtalt igennem ham. Da åndslivets væsen er det samme i vor tid, gælder hans domme også os.

V. 56.

Abraham, eders fader, frydede sig, at han skulle se min dag, og han så den og glædede sig.

Abraham, der glædede sig over forjættelsen om Jesus og lever som en person i gudslivet, frydede sig ved at se, menneskelivet udviklet til Jesu komme, og hvad der skulle ske ved ham.

V. 57-58.

Da sagde jøderne til ham: Du er ikke endnu halvtredsindstyve år gammel, og du har set Abraham?

Jesus sagde til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Før end Abraham blev, er jeg.

"Før end Abraham blev, er jeg." Se Uddrag af Livets Bog, "Slægtsvejen til Jesus"¹².

---

¹² 1. udg. s. 239; 2. udg. s269.

9. Kapitel

V. 39.

Og Jesus sagde: Jeg er kommen til dom i denne verden, at de, som ikke ser, skulle vorde seende, og de, som ser, skulle vorde blinde.

"Jeg er kommen til dom i denne verden." Se 8. kapitel, vers 50.

De, som ikke ser, er dem, der erkender ikke at forstå gudslivet, men egentlig gerne ville forstå det, de skal blive seende. Men de, der træder frem og siger: "Jeg ser" for at høste ære eller vinding derved, de skal blive blinde.

10. Kapitel

V. 1.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo som ikke går ind ad døren i fårestien, men stiger andet steds over, han er en tyv og en røver.

Her siges, at det menneske, der er redelig i sin hensigt, går den redelige vej til fårene; men det menneske, der vil drage fordel af sin handel med fårene, skjuler sin hensigt med udspekulerede talemåder. Det søger ikke den åbne og redelige vej til fårestien. Det vælger den vej, det mener, tjener dets hensigt bedst. Det er tyven og røveren.

V. 2-15.

Men den, som går ind ad døren, er fårenes hyrde.

For denne lader dørvogteren op, og fårene hører hans røst; og han kalder sine egne får ved navn og fører dem ud.

Og når han har udladt sine egne får, går han foran dem; og fårene følger ham, fordi de kender hans røst.

Men en fremmed følger de ikke, men flyer fra ham, fordi de kender ikke de fremmedes røst.

Denne lignelse sagde Jesus til dem; men de forstod ikke, hvad det var, som han talte til dem.

Derfor sagde Jesus atter til dem: Sandelig, sandelig siger jeg eder: Jeg er fårenes dør.

Alle de, som er komne før mig, er tyve og røvere; men fårene hørte dem ikke.

Jeg er døren; dersom nogen går ind ved mig, han skal frelles; og han skal gå ind og gå ud og finde føde.

Tyven kommer ikke, uden for at stjæle og myrde og fordærve; jeg er kommen, at de skulle have liv og have overflødig.

Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.

Men lejesvenden og den, som ikke er hyrde, hvilken fårene ikke hører til, ser ulven komme, og forlader fårene og flyr; og ulven røver dem og adspredde fårene.

Men lejesvenden flyr, fordi han er en lejesvend, og har ikke omsorg for fårene.

Jeg er den gode hyrde og jeg kender mine, og kendes af mine,

(ligesom faderen kender mig, kender jeg og faderen); og jeg sætter mit liv til for fårene.

Når Jesus siger: "Jeg er døren" er det et billedligt udtryk for hans eget åndsliv, som vi skal finde igennem hans lære og tilegne os ved Helligåndens hjælp.

Derved bliver Helligånden dørvogter til gudslivet.

Lejesvenden er den, der uden at eje de åndelige betingelser derfor bliver hyrde, idet hans fornemste attrå er at søge fordel ved at være det. Denne bliver ikke ved sine får, men søger med iver den fårehjord, der betaler den højeste løn.

Fårestien er det uselviske menneskeliv.

Jesus er vor jords største eksempel som hyrde på grund af hans tankelivs klarhed og dybde, der tillige med hans følelselivs renhed i Gud (faderen) gjorde det muligt for ham at tale direkte ud fra faderens inspiration gennem den Helligånd.

Ethvert menneske, der opnår fuld forening med Guds søn i sig, er lig Jesus en hyrde for de får, der føres til ham. Denne hyrde vil da med sin hjord danne en afdeling i Jesu åndelige rige, der igen er en afdeling i faderlivets rige.

Der må være en fejl ved vers 8; thi de redelige profeter i Gud forberedte jo vejen til Jesus. Tyve og røvere er dem, der optræder som lærere i religiøs henseende alene for profittens skyld. Deres taler er spekulative. De savner Helligåndens røst, og dens livsstrøm har de ikke i sig. Det ligger derfor i livets natur, at de uselviske søgende ikke føler sig mættet af deres talemåder. Således bliver disse set fra gudslivets side tyven og røveren.

Den dag vil komme, hvor menneskelivet antager sig samme ledelse. Hyrderne vil samvirke med hverandre om vor klodes

livsmuligheder i udvikling uden at gøre sig særlig betalt derfor, fordi deres renhed i Gud gør, at de ikke kan søge sig større rigdom eller bedre levevis end hjorden har.

Menneskelivet vil da indrette sig i samfundskredse i forhold til den stedlige åndsnuance. Se *Følelse og Tanke*, kapitlet "Åndsnuancer". Livet i økonomisk samvær vil forme sig sædvanemæssigt efter den fælles åbne åndelige renhed, der tillige medfører, at alle de nu kendte menneskelove vil være forladt.

Dette vil ske, når lejesvendene har ført menneskesamfundene ned i den økonomiske og åndelige afgrund, som faderlivet har forudsagt os, når tiden er fuldkommet. Den åndelige og økonomiske elendighed, der styrter samfundene ind i døden, vil blive (og er allerede) af en sådan karakter, at når dommen fuldbyrdes, og lejesvendene ikke længere kan råbe, vil det skete stå som et eksempel, der vil fylde efterslægten med rædsel for falske ledere. Det skete vil i al fremtid stå som et eksempel for, hvorledes menneskelivet ikke skal ledes.

V. 16.

Og jeg har andre får, som ikke er af denne sti, dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min røst; og der skal blive én hjord, én hyrde.

De andre får, "som ikke er af denne sti", er dem, der har levet som mennesker og i åndslivet endnu ikke er åndeligt døde. Se *Den Ukendte*, "Det urene Åndsliv."

V. 17-18.

Derfor elsker faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, at jeg skal tage det igen.

Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt at sætte det til, og har magt at tage det igen. Dette bud annammede jeg af min fader.

Når mennesket tænker (skaber en tanke), har det en legemlig følelse af, at dette sker i hjernen, deraf troen på, at

mennesket tænker med sin hjerne. Er dette rigtigt, ville alt tankeliv og dermed alt åndsliv være ophørt ved legemets død.

Hjernen er legemslivets centralpunkt for alle åndelige rørrelser, der virker gennem nervesystemet til og fra hjernen.

Den, der skriver dette, ser, at Gudssønnens stilling, sæde, i vort åndelige liv er ca. to tommer over vort hoved. Sønnen har altså sæde i vort åndelige udenrigsliv; men dette korresponderer med legemets indenrigsliv om alt i følelse, hørelse, syn, lugt, smag osv. Disse indtryk fra legemets indre passerer hjernemassen og iagttages af sønnen. Ifølge dennes samarbejde med vort følelsesliv, påvirker dette igen legemets nerveliv gennem hjernen, hvorved dette føres til at handle i forhold til den beslutning, trangen fremkaldte i nuet.

Enhver tanke skabes der, hvor sønnen har sit sæde i vort åndelige liv, altså over vort hoved. Vort legeme fødes som bosted for det følende åndsliv, hvor sønnen med sin tænkeevne indskydes i det for ved det at udvikle sig til en personlighed. Af den grund lever mennesket allerede fuldt ud åndeligt som menneske; om det lever et urent eller et rent liv i forhold til sit åndelige faderliv, er en sag for sig.

Af den grund kan Jesus åndsbevidst sige som sagt her i vers 17-18; thi det er kun hans legemsliv, han sætter til.

Det er overmåde klogt af åndslivet at lade Jesu legeme slå ihjel af dem, der frygtede for at miste deres embeder og verdslige anseelse, hvis Jesu lære blev folkets lære; thi derved fastholdes hans ord og gerninger. Den bevægelse, hans død fremkaldte, var et godt grundlag for hans tankers udbredelse.

Endvidere skete der dette, at Jesus som åndsperson blev langt kraftigere i handling, end han var som menneske, idet han hurtigere end lyset kan sende en tanke eller en følelsesstrøm (levende livs strøm) til et hvilket som helst sted på kloden og derved udbrede og befrugte de ord, han i sin mission talte som menneske. Det sker ofte, hvor to eller tre mennesker sidder sammen i umiddelbar tro og samføling for Jesus, at der pludselig kommer en levende livsstrøm og gennemfarer dem, og de får en levende følelse af, at Jesus står midt blandt dem.

(Da mennesket lever åndeligt, sker der ofte noget lignende mennesker imellem, se f.eks. *Den Ukendte, "Dødsvarsel"*¹³).

Det vil deraf ses, at hver gang de selviske slår et menneske ihjel, fordi det taler sandhed, opnår de det stik modsatte af, hvad de tilsigter.

V. 30-38.

Jeg og faderen vi er ét.

Da tog jøderne atter sten op for at stene ham.

Jesus svarede dem: Mange gode gerninger viste jeg eder fra min fader; for hvilken af disse gerninger stener I mig?

Jøderne svarede ham og sagde: For en god gerning stener vi dig ikke, men for gudsbespottelse, og fordi du, som er et menneske, gør dig selv til Gud.

Jesus svarede dem: Er der ikke skrevet i eders lov: Jeg har sagt: I er guder?

Dersom han kalder dem guder, til hvilke Guds ord skete, (og skriften kan ikke rokkes):

Siger I da til den, hvem faderen har helliget og sendt til verden: Du bespottet Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds søn?

Dersom jeg ikke gør min faders gerninger, tro mig ikke.

Men dersom jeg gør dem, om I end ikke ville tro mig, da tro gerningerne, på det I kunne kende og tro, at faderen er i mig, og jeg i ham.

Disse ord: "Jeg og faderen vi er ét," har ført til, at mennesker, der kun kan tænke sig Gud som en person, tror, at det er faderen (Gud selv), der i egen person tog bolig i Jesus for at lære mennesket.

Jesus siger: "Faderen er i mig, og jeg i ham."

Disse ord viser en væren. Da det er liv, er det noget, som er.

---

¹³ 2. udg. s. 12 og 34; samt 3. udg. s. 9 og 32.

Det ville være en guddommelig umulighed for Jesus, at udtale disse ord, hvis ikke hans fludieliv besad faderens renhed; thi da ville samføltheden ikke være til stede.

Vore ord kan kun formes ud fra det liv, der er i os.

Fludielivet giver, som alt forklaret samfølthed samt intuitioner til tanke i forhold til sit eget væsen i renhed. Samfølthed i selviskhed kan også finde sted, indtil den ene part er mæt af den anden.

Er renheden fuldkommen som i Jesus, er samføltheden med faderen det også, deraf følger tankens renhed; dette er den fuldkomne åndelige samføling med faderen både i følelse og tanke. Det er levende livs væren, deraf udspringer ordene: *"Jeg i dig, og du i mig."* – Men dermed hører enheden også op; thi tankelivet er noget for sig, idet det er et produkt af det følende livs intuitioner og skaberevne med gudssønnen i sig som arkitekt. Sønnen har fra faderlivet et anlæg, hvorefter det følende liv i mennesket indrettes og virker, derved kommer tanken til at forme sig i forhold til individets mission ifølge dets anlæg, for så vidt mennesket søger samføling med sønnen i sig eller med andre ord, det gode i sig; thi derved træffer det sønnen. Tanken formes altså ud fra den højeste trang i individet, den står i forhold til det følende livs renhed eller urenhed. Personernes tankeliv i faderlivet står i forskelligartethed i forhold til livsarternes (altets) behov; men på grund af deres guddommelige renhed i fludieliv er samføltheden ren og fuldkommen, deraf følger, at tankernes indhold overvejes i samfølthedens væsen og aldrig overgår til handling, før den guddommelige samføling er til stede. Derved bliver den guddommelige retningslinje i handling over for livet ens i alt.

Det samme foregår også blandt uselviske samfølede mennesker, hvor deres følelsesliv er så rent, at de ikke føler trang til at skjule noget for hinanden. En verden for sig.

Det selviske åndsliv har det modsatte væsen. I eget begær frastøder det alt og alle til fordel for sig selv. En verden for sig.

11. Kapitel

V.8-9.

Disciplene sagde til ham: Mester! Nyligen søgte jøderne at stene dig, og du drager atter derhen?

Jesus svarede: Er der ikke tolv timer om dagen? Vandrer nogen om dagen, da støder han ikke an; thi han ser denne verdens lys.

Her tales om dem, der vandrer med deres Gud og føler sig beskyttet af ham. Disse vandrer i og ved lyset. Lyset og trygheden udgår fra menneskets samfølelse med sønnen i sig.

V. 10.

Men vandrer nogen om natten, da støder han an; thi lyset er ikke i ham.

Natten er det selviske åndsliv.

Dette er den selviskes natur, idet denne ifølge sin hensigt føler trang til at skjule sig og sin handling for lyset.

V. 25-26.

Jesus sagde til ... [Martha]: Jeg er opstandelsen og livet; hvo som tror på mig, om han end dør, skal han dog leve.

Og hver den, som lever og tror på mig, skal ikke dø evindeligen. Tror du dette?

"Jeg er opstandelsen og livet," dermed er sagt, at det i Gud rensede åndsliv lever, selv om legemet dør.

Det tager tre døgn, før opstandelsen fra legemet er fuldendt, det er den tid, det tager for det fludieliv, der er bundet i

legemets indenrigsliv, at blive helt frigjort fra dette. Se Den Ukendte, "Sygdommen".¹⁴

Ligesom dette fludieliv kan befrugte, skabe, opbygge og beskytte vort kødlegeme, således kan det i åndslivet i samme nu, sønnen i det har brug for at vise sig for andre i sin tidligere legemlige skikkelse, forme sig således og med guddommelig naturlighed genrejse personens egenartede sjælsudtryk.

Så længe et menneske lever i sit kødlegeme har det mer eller mindre af adspredthedens lov i sig. Dette tegner sig i forhold til urenheden både i form, køddannelse, sjælsudtryk, måden at færdes på, måden at tale på og tillige i tone og ord. Disse urenhedsformer følger med de personer ind i åndslivet, der dør legemets død uden at være født på ny og har åndskraft til at leve en tid efter denne. I åndslivet har disse tillige en urenhedens farve, der strækker sig fra en lysebrun til en meget mørkebrun farve, jo mørkere farve des urenere liv. Når individet er nået ind i gudslivets fludierenhed, er alle disse urenhedstegn forladt, hvilket giver en stærkt forskønnet form i legemsdannelse. Skønt sjælsudtrykket er i høj grad forskønnet i sjælsrenhed, beholder det dog en i evighed uforanderlig udtryksform, der er individets åndelige kendemærke; dets adresse for den, hvis følelser og tanker søger det. Se *Følelse og Tanke*, kapitlet "Tanken stedfæster sig".

Det åndelige legeme er lysende rent i en hvid lysende farve, der ikke kan beskrives i menneskeord, som den er, ligeså lidt som et menneske kan beskrive en roses duft; thi ligesom duften skal opleves for at være kendt, således skal det rene åndsliv ses for at være kendt.

Den urene, der er optaget af og lever i sin egen urenhed, føler denne renhed er, men ængstes for den og vil ikke se den.

Omvendt for dem, der lever i det rene åndsliv, de gennemskuer det urene i forhold til deres egen udvikling.

I åndslivet kan de urene ikke lyve; thi der evner de kun at fremstille sig, som de er.

---

¹⁴ 2. udg. s. 9; 3. udg. s. 5.

V. 49-50.

[Ypperstepræster og farisæer holdt råd om, hvad de skulle gøre med Jesus]

Men én af dem, Kaifas, som var dette års ypperstepræst, sagde til dem:

I forstår slet intet; ej heller betænker I, at det er os gavnligt, at ét menneske dør for folket, og at ikke det ganske folk skal fordærves.

Det eneste inspirationen kan anerkende som sandhed i disse skriftsteder er, at Kaifas har talt disse ord; men de føles i en åndelig kulde som menneskeord, der ikke er udgået fra faderlivets inspiration, men var beregnet på at beskytte præsteskabets økonomiske interesser i folket over for Jesu lære. Endvidere lader inspirationen føle, at Kaifas' ord var rettet imod råb fra forsamlingen, der ikke fast krævede Jesu død, men blot hans uskadeliggørelse.

V. 51-52.

Men dette sagde han ikke af sig selv; men da han var samme års ypperstepræst, spåede han, at Jesus skulle dø for folket.

Og ikke for folket alene, men på det han og skulle samle de adspredte Guds børn i én hob.

Føles som fremmed tildigtning til vers 49-50.

Dette at spå er en åndelig urenhed.

Hvor gudslivet forudsiger noget ved et menneske, der lever i dets liv, får ordet en hel anden levende form end Kaifas' ord. At folket er oplært til at tro mere om en ypperstepræst end om andre menneskers forhold til Gud er en sag for sig; men gudslivet har ved tømmermanden Jesus og profeterne bevist, at det ikke lægger vægt på menneskets stand eller stilling, men kun tager hensyn til dets egnethed i åndelig renhed og udvikling, der ene kan gøre det brugbart for gudslivet.

12. Kapitel

V. 8.

[Disciplen Judas gør ophævelser over, at Maria salver Jesu fødder med dyr salve i stedet for at sælge salven og give pengene til de fattige. Jesus svarer: Lad hende med fred ...]

Thi fattige har I altid hos eder; men mig har I ikke altid.

Her tænkte Jesus ikke på de økonomisk fattige i de selvsk styrede samfund, heller ikke på dem, der var fattige på grund af egen selvished f.eks. dovenskab; men talen er om de fattige i ånden, de følelsesbetonede med de korte tanker, der er redelige i deres arbejde, men ikke ejer tanke for selv at søge efter fremgang i økonomisk henseende, dem har vi altid iblandt os. Men de fattige i ånden vil ikke være økonomisk fattige, når gudsriget oprettes på jorden.

V. 23-24.

... Timen er kommen, at menneskens søn skal herliggøres.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: uden hvedekornet falder i jorden og dør, bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen frugt.

Se 10. kapitel, vers 17-18.

”Hvedekornet”, der bliver avlet sundt og godt i mennesket, har sin største virkeevne efter legemets død.

V. 25.

Hvo som elsker sit liv, skal miste det; og hvo som hader sit liv i denne verden, skal bevare det til et evigt liv.

”Hvo som elsker sit liv ...” det gør den selviske, derved bliver det hans afgud, derfor skal han miste det.

Den som hader sit liv, er det menneske, der, hver gang det handler uden omtanke eller tænker, taler eller handler som

følge af en fristelse, fortryder det, ja endog skammer sig og da lader Helligånden se det skete ved at åbne sine følelser (sin skam) og tanker for sin Gud. Derved bliver dets regnskab gjort op skridt for skridt efter som det slette opleves og erfares. Det er da uden for al åndelig dom. I freden lader faderlivet al syndsfølelse slette ud, tilbage er da erfaringen (kendskabet til menneskelivet); men dette føles som en gevinst.

V. 26.

Om nogen tjener mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal og min tjener være, og om nogen tjener mig, ham skal faderen ære.

Taler for sig selv.

V. 27-28.

Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? fader; frels mig fra denne time! Dog derfor er jeg kommen til denne time.

Fader, herliggør dit navn! Da kom en røst af himmelen: Både har jeg herliggjort, og vil atter herliggøre det.

Her stod Jesus i skellet mellem sit liv og sin død.

Dette øjeblik opnår nærmest alle mennesker. Situationen kan lignedes ved en vægt i balance med døden på den ene vægtskål og livet på den anden. Da livet altid pulserer, kan vægten ikke stå i balancen, den svageste skål går op og den stærkeste ned.

Jesus følte sin mission som menneske endt. Dødens skål gik ned, han følte afgørelsen. Ud fra hans åndelige fred falder ordene i vers 28: "Fader, herliggør dit navn!" Røsten fra faderlivet svarer: "Både har jeg herliggjort," i disse ord ligger anerkendelsen af Jesu gerning som menneske, "og vil atter herliggøre det." Heri udtalt, at Jesus nu skal virke ud fra åndslivet.

V. 31.

Nu går der dom over denne verden, nu skal denne verdens første udstødes.

Røsten, som nævnt i vers 28 afgav samtidig en levende livsstrøm (følelsesliv) i Jesus, noget der altid sker, når et menneske har forbindelse med sin gud. I denne livsstrøm følte Jesus faderlivets syn på det, der skete ved ham som menneske, samt følgerne deraf. Ud fra denne åndelige samfølelse med faderen falder hans ord: *"Nu går der dom over denne verden."* Det er det selviske åndsliv, der tales om. *"Nu skal denne verdens første udstødes."* Dermed er sagt, at den lære, faderlivet gav ved Jesus om sit væsens natur, er den grundvold, der senere udbygges til fuld forståelse, når menneskets tankeliv har endt sin ørkenvandring gennem uvidenhed og falske profeters lærdomme.

Falske profeter optræder ikke alene på det religiøse men på alle områder f.eks. det økonomiske, det politiske, det historiske osv. Den strid, disse indbyrdes fører om deres interesser i folkelivet, angives at være strid om lærdomme, men stridens grundlag er ikke trang til sandhed i sjælsrenhed, men begær efter magt, penge og menneskelig anseelse. Derved og ved selvsk samfundsstyre afkristnes menneskelivet og vandrer ind under dommen.

Striden om måden at tro på er kun strid om menneskeord.

Livet i synd og livet i Gud er liv i væren, altså liv i gerning. Hovedsagen er om mennesket er ærligt i sin tro; thi da vil Helligånden gennem sine intuitioner til tanker efterhånden lære det den rette forståelse af gudslivets væren og væsen. Er der ikke sagt, at faderlivet selv drager det menneske til sig, der længes efter sandheden.

V. 32.

Og jeg, når jeg bliver ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.

Med ordene "vil jeg drage alle til mig" taler Jesus kun om dem, der hører ham til.

Se 6. kapitel, vers 37-40 og 44-45.

V. 33.

(Men han sagde dette, for at betegne, hvad død han skulle dø).

Føles som spekulative menneskeord.

V. 35-36.

Da sagde Jesus til dem: Lyset er endnu en liden tid hos eder. Vandre den stund I har lyset, at mørke ikke skal overfalde eder! Og hvo som vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går hen.

Mens I har lyset, tro på lyset, at I kunne blive lysets børn. Dette talte Jesus og gik bort og skjulte sig for dem.

Her taler Jesus igen om lys og mørke (renhed i Gud ses som lys, urenhed ses som mørke og er det), men samtidig føles, hvor besværlig han følte sin mission. Over for datidens evne til i tanken at forstå var den som håbløs.

Over for denne uvidenhed kunne Jesus ikke tale direkte ud fra alt det, faderen lod ham se om sit væsens natur, men måtte forme det i lignelser og gemme bevisførelsen til en anden, når den tid er inde.

Jesus stiller sig selv frem som lyset, og med rette. I hans ord til sin samtid ligger dette: Tro dog i det mindste, mens I har mig og føler mine ords sandhed; thi når jeg går bort, kommer mørket igen for en tid, og da ved I ikke hvor I går hen.

V. 37-41.

Men alligevel han havde gjort så mange tegn for deres øjne, troede de dog ikke på ham,

at Esajas' den profets tale skulle fuldkommes, som han har sagt: Herre! Hvo troede det, han hørte af os, og for hvem er herrens arm åbenbaret?

*Derfor kunne de ikke tro; thi Esajas siger atter:
Han har forblindet deres øjne, og forhærdet deres hjerter,
at de ikke skulle se med øjnene, og forstå med hjertet og om-
vende sig, og jeg måtte helbrede dem.*

*Dette sagde Esajas, der han så hans herlighed og talte om
ham.*

Esajas' tale er en følge af følelsesbevidsthed uden tankens dybde og klarhed om faderlivets væsen.

Følelsesmæssigt er det aldeles rigtigt, men årsagen til, at så få kunne tro på Jesus, lå ikke i, at faderlivet forhindrede det, men i åndslivets ringe udvikling på den tid.

Den dag i dag ca. 2000 år efter Jesus er det endnu ikke gået ind i den menneskelige bevidsthed, at livet (allivet, altså også det menneskelige følelses- og tankeliv) er en udviklingsproces. Når mennesket kan forstå denne udviklingsproces, vil det også forstå, det uundgåelige i den idelige omstyrtningsperiode, hvori vi lever; tillige vil det kunne forstå, at des længere vi lever under falske lærdomme, des modnere bliver tankelivet, des grundigere bliver den sidste store omstyrtningsproces.

V. 44.

Men Jesus råbte og sagde: Hvo som tror på mig, tror ikke på mig, men på den, som mig har udsendt.

De, som tror på Jesus, må også tro på det faderliv som han selv siger har sendt ham, om deres tro skulle være stærk nok til at bære dem oppe iblandt deres egen slægts væsen.

V. 45-46.

*Og hvo som ser mig, ser den, som mig har udsendt.
Jeg er kommen et lys til verden, at hver den, som tror på mig, ikke skal blive i mørket.*

Det er før forklaret, hvorledes et menneskes sjælsudtryk, ord, tone, væsen og det liv, der udstråler fra det, for dem der kan se det, er et vidnesbyrd om det faderlivs væsen, der giver

sig til kende igennem det. Som følge deraf falder ordene her i vers 46.

V. 47.

Og om nogen hører mine ord, og tror ikke, ham dømmes jeg ikke; thi jeg er ikke kommen for at dømme verden, men for at frelse verden.

Heri siges, at hverken Jesus eller faderen, på hvis vegne han jo taler, dømmes nogen, men alene virker for at oplyse menneskene om faderlivets væsen for derved at hjælpe dem frem til livet.

Dette turde være tilstrækkeligt til at afvæbne al mennesketale om faderlivets vrede og straf over mennesket.

V. 48.

Hvo mig foragter og annammer ikke mine ord, har den, som ham dømmes; det ord, som jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag.

Faderlivets enbårne søn i Jesus taler til den enbårne søn i mennesket; denne vidner igen, som forhen forklaret, i menneskets følelsesliv for det rene og imod det urene. Kræver mennesket alligevel det urene gennemført i følelse, tanke og handling, kan sønnen ikke forhindre det, thi denne kan ifølge sit guddommelige væsen kun tegne tanken i den tilstand af renhed, hvori mennesket befinder sig, og i den henseende er menneskets vilje suveræn.

Men mennesket kan på sin side ikke forhindre, at sønnen nedlægger sit veto imod enhver urenhed, den ser mennesket besidder og ikke vil afvikle.

Sønnens vetoer opsummeres i det menneskelige følelses- og tankeliv. Disse vetoer er mennesket nødt til at indrømme for sig selv den dag, dets synd har ført det til dødens time, hvilket er den yderste dag.

Således dømmes mennesket sig selv. Strengere dommer findes ikke; thi mennesket ser i sit åndsliv, at faderen ved sin søn i det ikke har sparet på vejledning til det gode.

V. 49-50.

Thi jeg har ikke talt af mig selv; men faderen, som mig har udsendt, han har givet mig befaling, hvad jeg skal sige, og hvad jeg skal tale.

Og Jeg ved, at hans befaling er et evigt liv. Derfor, hvad jeg taler, taler jeg således, som faderen har sagt mig.

Derved bliver Jesu ord ikke alene ord, men liv og ånd med en levende livsstrøm til dem, der lader ordet få liv i sig, og deraf følger som sagt i vers 50 det evige liv, ja endog som en faderlig befaling. Denne fasthed ligger også i ordene: "Ingen skal rive dem ud af min hånd." (10. kapitel, v. 28.).

13. Kapitel

V. 8-14.

Peter siger til ham: Du skal i evighed ikke to mine fødder. Jesus svarede ham: Dersom jeg ikke tor dig, har du ingen del med mig.

Simon Peter siger til ham: Herre! Ikke mine fødder alene, men også hænderne og hovedet.

Jesus siger til ham: Hvo som er toet, har ikke behov uden at to fødderne, men er ganske ren; og I er rene, men ikke alle.

Thi han kendte den, som ham forrådte; derfor sagde han: I er ikke alle rene.

Der han da havde toet deres fødder og havde taget sine klæder, satte han sig atter ned og sagde til dem: Ved I, hvad jeg har gjort eder?

I kalder mig mester og herre, og I taler ret, thi jeg er det.

Dersom da jeg, herren og mesteren, har toet eders fødder, så er I og skyldige at to hverandres fødder.

"Dersom jeg ikke tor dig, har du ingen del med mig."

Dermed er sagt, at dersom vi ikke lader vort følelsesliv rense af faderlivets rene følelsesliv, kan vi ikke få del i gudslivet.

V. 15.

Thi jeg har givet eder et eksempel, at ligesom jeg gjorde eder, skulle og I gøre.

Eksemplet blev givet for at lære os, at den højeste livslykke, nogen kan nå, er at opnå det åndelige stade, hvor vi i kærlighed til allivet lever for og tjener hverandre i ren åndelig samføithed.

V. 16-20.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: En tjener er ikke større end hans herre, ikke heller et sendebud større end den, ham har sendt.

Dersom I ved dette, er I salige, om I gør det.

Jeg taler ikke om eder alle, jeg ved, hvilke jeg har udvalgt; men skriften må fuldkommes: Den, som æder brødet med mig, har opløftet sin hæl mod mig.

Fra nu af siger jeg eder det, førend det sker, at, når det er sket, I skulle tro, at det er mig.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo som annammer den, som jeg sender, annammer mig; men hvo mig annammer, annammer den, som mig har sendt.

Den Jesus sender er Helligånden, og den som tager imod Helligåndens ledelse vil også nå ind til gudslivet, som sendte Jesus.

V. 31-32.

Der da [Judas] var udgangen, sagde Jesus: Nu er menneskens søn herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.

Dersom Gud er herliggjort i ham, skal Gud og herliggøre ham i sig selv, og han skal snart herliggøre ham.

Se 12. kapitel, vers 28.

V. 33.

Børnlille! Jeg er endnu lidet hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg sagde til jøderne: Hvor jeg går hen, kunne I ikke komme, siger jeg og eder nu.

Se 7. kapitel, vers 34, og 8. kapitel, vers 21.

Når Jesu disciple ikke kunne komme der, hvor han gik hen efter sin død, ligger dette i, at Jesus ifølge sit tankeliv og sin mission som vor klodes ypperste tog bolig hos faderlivets ældste som vor klodes repræsentant.

Disciplenes åndsliv var ikke udviklet nok til at være og virke ud fra denne bolig. Se 14. kapitel, vers 2, heri lover Jesus dem en bolig.

V. 34-35.

Jeg giver eder en ny befaling, at I skulle elske hverandre; som jeg elskede eder, at I og skulle elske hverandre.

Derpå skulle alle kende, at I er mine disciple, dersom I har indbyrdes kærlighed.

Se vers 15.

14. Kapitel

V. 2.

I min faders hus er mange boliger; men dersom det ikke så var, havde jeg sagt eder det. Jeg går bort, at berede eder sted.

Intet liv kan være uden bosted. Den, der ikke har et bosted og ikke kan opnå dette, og den, der ikke evner at beskytte sit bosted, viger livet fra. Se min første rejse i *Den Ukendte*.¹⁵

Når gudslivet har så stor magt til at beskytte sine bosteder imod åndelig urenhed, ligger dette i, at det lever i sammenhold ifølge fælles renhed.

Når de selviske ikke kan opnå et bosted i åndslivet, ligger dette i, at de lever i adspredthedens lov og er enere uden sammenhold, idet deres åndsliv har tyvens natur.

V. 3.

Og når jeg er gået bort, og får beredt eder sted, kommer jeg igen, og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle også I være.

Her tales om det øjeblik, Jesus tager bolig her på jorden med det åndsliv, der hører ham til.

V. 5-6.

Thomas siger til ham: Herre! Vi vide ikke, hvor du går hen; og hvorledes kunne vi vide vejen?

Jesus siger til ham: Jeg er vejen, og sandheden, og livet; der kommer ingen til faderen uden ved mig.

Dette er Helligåndens tale gennem Jesus, den er for os sandheden, vejen og livet; men da Jesus nu er Helligåndens leder, bliver han også selv sandheden, vejen og livet.

Guds enbårne søn i Jesus har opnået at få mennesket Jesu gode opbyggende fludieliv rensat ved faderens hjælp gennem

---

¹⁵ 2. udg. s. 27-32; 3. udg. s. 24-29.

Helligånden til sin egen og faderens renhed og er nu ét med dette.

Derfor kan mennesket Jesus i sandhed i samføling med Guds søn i sig sige: "*Jeg*", og på grund af denne renhed i følelsesliv og sine tankers dybde og klarhed, hvorved han har fuld følelses- og tankemæssig samføling med faderlivet, kan han sige ordene: "*Jeg og faderen, vi er ét.*" Når han står over for menneskene og taler, er han ét med faderen ifølge dennes fuldmagt, derfor betegner Jesu ord altid både hans eget og faderens levende livsvæsen og væren; derved er Jesu ord vejen, sandheden og livet; men han siger selv, "*Faderen er større end mig.*"

Når Guds søn får rensset det menneskelige fludie til sin egen renhed, er det af samme renhed som det faderlige fludie overalt i faderlivet, og da har enhver Guds søn den fludiemængde om sig til sin tjeneste, den kan sætte i virksomhed. De gudspersoner, der ikke er på vandring i rummet, er i en fælles væren på deres bosted, en klode, hvorfra de lyser og virker ud i rummet på andet liv f.eks. det i kredsløb groende.

Fludielivet virker altså individuelt for den Guds søn, det tilhører samtidig med at det i samling virker lysende og varmende i og ud fra det samlede gudsliv.

Ud fra dette gudsliv i samling kan enkelte personer eller en samlet mængde alt efter sagens natur give sig på vandring i et eller andet formåls tjeneste. Se Den *Ukendte*, "Natur – ikke Under".¹⁶ Men hvad der sker, sker altid i samføling med det samlede gudsliv, derfor er gudslivet den fællesmagt i rummet, som alt er underlagt.

Rummet er en ting for sig og arbejder på sin vis med bevægelserne i sig som drivkraft. Ligeså er faderlivet en ting for sig, der ifølge sit kendskab til alle livsloves natur er herre over, hvad der sker i altet med en sådan fuldkommenhed, at der endog holdes regnskab over hver eneste urenhed i et menne-

---

¹⁶ 2. udg. s. 61; 3. udg. s. 60.

skes følelses- og tankeliv ved sønnen i det, som andet steds forklaret.

Sammenholdt hermed må ordene erindres: "I min faders hus er der mange boliger." Disse boliger er de kloder, der i udvikling er nået til den renhed, hvor gudslivet helt tager bolig på dem. Disse i renhed selvlysende guds hjem er ikke skilt ved tid, rum eller afstand. Dertil skal vor klode også nå. Den dag tager Jesus, der er vor klodes ypperste over for det samlede faderliv, bolig her med det, der tilhører ham om sig. Indtil da har han bolig for sine et andet sted i faderlivet.

V. 7-11.

Havde I kendt mig, da havde I og kendt min fader; og fra nu af kender I ham, og har set ham.

Filip siger til ham: Herre! Vis os faderen, og det er os nok.

Jesus siger til ham: Så lang en tid er jeg hos eder, og du har ikke kendt mig, Filip? Hvo mig har set, har set faderen; hvorledes siger du da: Vis os faderen?

Tror du ikke, at jeg er i faderen, og faderen er i mig? De ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men faderen, som bliver i mig, han gør gerningerne.

Tro mig, at jeg er i faderen, og faderen er i mig; men ville I ikke så tro mig dog for disse gerningers skyld.

Faderens åndelige renhed afspejler sig i Jesu sjæleliv igennem hans sjælsudtryk sammenholdt med den levende livsstrøm, der følte at udgå fra ham, når han talte.

Disciplene har altså set det; men ifølge Filips spørgsmål i vers 8 ser vi, at end ikke de på den tid var så åndeligt udviklede, at de var i stand til at sammenligne Jesu sjælsudtryk med andre menneskers. Vor tid er nået til, at de selvskes og de uselvskes sjælsudtryk skiller sig ret skarpt fra hinanden; dette vidner om, at en ny åndelig tid er nær.

V. 12.

Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo som tror på mig, de gerninger, som jeg gør, skal og han gøre, og han skal gøre større end disse; thi jeg går til min fader.

Deri er sagt, at Jesu mission som menneske var at lægge grunden for den sande livsforklaring, der en gang, når menneskets åndsliv er modent dertil, skal blive fuldt åbenbaret, og når mennesket når til den fulde forståelse af åndslivet, vil der ske større gerninger, end Jesus har vist os. At Jesus går til faderen sker på grund af hans åndelige udvikling. Derfra leder han sin egen læres videre udvikling gennem følelsers og tankers overføring til menneskene bistået af Helligånden.

V. 13-14.

Og hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, at faderen må forherliges ved sønnen.

Dersom I beder om noget i mit navn, vil jeg gøre det.

Ja, for så vidt det er til det gode for den bedende og for livet, men dette afgøres af Helligånden. Hvis denne lader bønnen gå videre til Jesus, virker Jesus igennem den, derved bliver menneskets Helligånd talsmand mellem Jesus og den bedende. En talsmand er en tjener for sin herre, en tjener mellem to. Således kan Jesus også blive talsmand hos faderen for en bøn i sit navn. Se 15. kapitel vers 7.

V. 16.

Og jeg vil bede faderen, og han skal give eder en anden talsmand, at han skal blive hos eder evindeligen,

En anden talsmand er en Helligånd, der taler gennem et menneske, der i sit tankeliv er i stand til fra Jesus og faderlivet at modtage det guddommelige tankeliv og klargøre det videre for menneskelivet.

Se om tankelivet i *Følelse og Tanke*, "Tanken stedfæster sig", samt "Tankelivets Udvikling."¹⁷

Denne talsmand bygger ved et menneske videre på den grundvold af tanker, Jesus gav, og efter sin mennesketid er dette menneskes opgave den samme. Han virker da ved at modtage spørgende tanker fra menneskelivet og give svartanker i stedet.

Derved omformes efterhånden det menneskelige tankeliv til en i gudslivet forstående og tjenende faktor.

V. 17.

den Sandheds Ånd, hvilken verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke, kender ham ej heller, men I kender ham, thi han bliver hos eder, og skal være i eder.

Denne sandheds ånd vil den selviske verden ikke annamme, ligeså lidt som den har villet modtage andre sandhedsvidner. De selviske ser ham ikke og evner heller ikke at kende ham; men de uselviske skal nå til at kende ham; thi han er indsat af faderlivet, og hans virksomhed ophører ikke. At han "*skal være i eder*" vil sige: Det følelses- og tankeliv, som Jesus har givet, og som han forvalter ved et menneske, skal være i eder.

I den forbindelse bør ordene erindres: "*Han skal tage af mit og give eder.*"

V. 18-19.

Jeg vil ikke forlade eder faderløse; jeg kommer til eder. Endnu et lidet, og verden ser mig ikke mere, men I ser mig; thi jeg lever, og I skulle leve.

Her åbenbarer Jesus sit syn på sin samtids åndelige stade i følelser og tanker.

Han føler sig stående over for sine egne som en naturlig moder i sin moderkærlighed over for sit barn.

---

¹⁷ 1. udg. s. 86 og s. 59; 2. udg. s. 59.

I ordene: "Jeg vil ikke forlade eder faderløse; jeg kommer til eder," ligger et tilsagn om hans videre virken for dem, der elsker ham, dels direkte og dels gennem Helligånden.

Det var denne rene kærlighed til det liv, der lå under ham i sin udvikling, der var i stand til at bære ham gennem den død, det selviske åndsliv påførte ham, fordi det frygtede, at det ikke kunne fortsætte sin økonomiske rovdraft iblandt folket, hvis dette antog sig hans lære.

Endnu et lidet, og den selviske verden ser mig ikke mere, men I uselviske ser mig; thi jeg lever, og I skulle leve. Dermed er sagt, at de uselviske fremdeles skulle have samføling med ham.

V. 20.

På den dag skulle I kende, at jeg er i min fader, og I udi mig, og jeg i eder.

Det ligger som før forklaret i det til fælles renhed rensede følelsesliv, der virker gensidigt mellem samfølende individer.

Tankelivet er som forklaret en hel anden verden, her er endog alle individer forskellige, idet hver enkelt er som en hel lille verden for sig. Dette medfører, at alt er altid nyt.

V. 21.

Hvo som har mine befalinger, og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham.

Ligesom moderkærligheden er en levende livsstrøm i alt liv, således er Jesu kærlighed en levende livsstrøm til dem, der elsker ham.

Kærlighed er sandhed og liv. De der elsker Jesus således, skal få ham at se.

V. 23.

... Om nogen elsker mig, skal han holde mit ord; og min fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham, og tage bolig hos ham.

"Om nogen elsker mig, skal han holde mit ord." Dermed er sagt: At tro med munden alene er ikke nok, hverken dåb eller nadver eller Jesu død er trods al menneskesnak nok – og kan derfor ikke redde nogen.

Men de, der på en naturlig måde elsker Jesus og som følge deraf stræber gennem følelser, tanker og handling at leve efter deres tro, vil Jesus og faderlivet genelske og tage bolig hos og ikke alene hos dem, men også i deres samfølelse og omgivelser. At tage bolig vil sige, at leve i gensidig udveksling af følelser og tanker, deraf følger igen ord og handling i forhold til synsmåde, tro og åndelige anlæg.

En naturlig moder elsker sine børn og kan ikke finde ro, om ikke hun kan føle deres livs fryd i velvære; deres fryd er hendes glæde.

Den landmand, der elsker livet, fryder sig, når han går gennem sin stald og ser sine dyr vippe med ørene af velvære, og deres øjne i fryd udstråle en glæde imod ham – deres Gud.

Også i alt dette udelukkende følelsesliv tager faderlivet bolig, og det levende følelsesliv, der her gensidigt udveksles mellem individerne i fælles følt livsglæde, skaber så langt denne samfølelse rækker en frydefuld tilværelse, der gror velsignelse i alt; thi gudslivet er ingen dåreanstalt.

Mennesker, der lever således, tænker ikke på rigdom eller menneskeære. Alt liv fryder sig om dem, og livet er dem nok, således enhver i sin bedrift. Der gror det evige liv.

V. 24-25.

Hvo mig ikke elsker, holder ikke mine ord; og det ord, som I hører, er ikke mit, men faderens, som mig har udsendt.

Dette har jeg talt til eder, mens jeg blev hos eder.

Her siger Jesus igen, at faderen taler igennem ham. Han står som den, der tjener livet ifølge sin kærlighed til det.

V. 26.

Men talsmanden, den Helligånd, hvilken faderen skal sende i mit navn, han skal lære eder alle ting, og minde eder på alle ting, som jeg har sagt eder.

Se vers 16. Her siges endvidere, at dette menneske ikke skal tale ud af sit eget, men ud fra talsmanden, en Helligånd, der når den tid i åndsudviklingen er inde, udsendes direkte fra faderlivet med den opgave at vejlede dette menneske. Dette menneske bliver altså en tjener på den ene side over for faderlivet og på den anden side over for menneskelivet. Altså kun en tjener.

V. 27.

Fred lader jeg eder, min fred giver jeg eder; jeg giver eder ikke, som verden giver. Eders hjerte forfærdes ikke og forsage ikke!

"Fred lader jeg eder, min fred giver jeg eder."

Når et menneske ejer Guds fred, og et andet menneske hos dette i ærlig tro og fortvivlelse har nået en vis tilstand i sin fortvivlelse, kan faderlivet tale igennem det menneske, der ejer freden, og sige "min fred giver jeg dig", og da sker det. Om den, der da får freden, evner at bevare den, er en sag for sig.

Et sådant menneske kan også over for en forsamling, hvor til det taler, føle sig tilskyndet af faderlivet til at sige, "*min fred giver jeg eder*". Denne fred er en levende livsstrøm, der modtages af dem, der længes; men den vender tilbage til sit udgangspunkt fra dem, der ikke er tjenlige til freden. Men for at kunne give noget til andre, skal man selv eje det; den, der således kan give af sit åndsliv til andre får mange fold igen.

15. Kapitel

V. 1-6.

Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden.

Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den borttager han, og hver den, som bærer frugt, renser han, at den skal bære mere frugt.

I er allerede rene formedelst det ord, som jeg har talt til eder.

Bliv i mig, da bliver og jeg i eder. Ligesom grenen ikke kan bære frugt af sig selv, uden den bliver i træet, så kunne I ikke heller, uden I bliver i mig.

Jeg er vintræet, I er grenene. Hvo som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi uden mig kunne I slet intet gøre.

Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet som en gren, og visner; man sanker dem, og kaster dem i ilden, og de brænder.

Det, der giver grøde og samvækst, er det fælles rene fludieliv (faderen i renhed). Jesus er vintræet. De grene, der bærer frugt, er de uselviske, der elsker dette livs grøde, dem renser faderen. De grene, der ikke bærer frugt, er de selviske, dem fjerner faderen. De kastes ud i ilden, det er den bundne ild, der virker i kredsløbet.

V. 7-8.

Dersom I bliver i mig, og mine ord bliver i eder, da bed om hvad som helst I vil, og det skal vederfares eder.

Derudi forherliges min fader, at I bærer megen frugt, og I skulle vordre mine disciple.

Se 14. kapitel, vers 13-14.

Et menneske, der lever i Guds fred, beder ikke om andet end det, Helligånden vejleder ham til, og da vil Jesus sørge for, at bønnen bliver opfyldt.

V. 9-12.

Ligesom faderen har elsket mig, så har jeg og elsket eder; bliver i min kærlighed!

Dersom I holder mine befalinger, skulle I blive i min kærlighed, ligesom jeg har holdt min faders befalinger, og bliver i hans kærlighed.

Dette har jeg talt til eder, på det min glæde kan blive i eder, og eders glæde kan blive fuldkommen.

Denne er min befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder.

Lønnen er et evigt liv i ren fællesfølt kærlighed med individuel fremdrift i tankeliv, hvor man kan glemme det forbigangne, efter som man udvikler sig i sin virken med ting i altet. Da to roser eller to mennesker aldrig er ens, er alting altid nyt. Men – kærligheden er drivkraften.

V. 13.

Ingen har større kærlighed end denne, at én sætter sit liv til for sine venner.

Her afspejles den energi og kærlighed, hvori der leves i det rene åndsliv. Det er det, der giver livet indhold.

V. 14.

I er mine venner, dersom I gør, hvad jeg befaler eder.

Her ser vi igen, at tro alene hjælper ikke, men sagen er at leve for sin tro i sin gerning, så langt ens evne rækker. Faderlivet kan ikke optage åndeligt haltende individer i sit liv. Et skarpt skel, et enten – eller; det er livets væsen.

V. 15-16.

Jeg kalder eder ikke længere tjenere; thi tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; men eder har jeg kaldt venner; thi alt det, som jeg har hørt af min fader, har jeg kundgjort eder.

I har ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder, at I skulle gå hen og bære frugt, og eders frugt skal blive ved; at hvad som helst I beder faderen i mit navn, skal han give eder.

Faderen er noget for sig. Ingen kender faderens væsen og væren længere, end hans intuitioner til tanke og tankers overføring viser os det. Faderens vilje med os i nuet tilkendegives os gennem følelsers og tankers overføring, hvad faderen vil i næste nu, ved ingen.

Forudsigelserne til menneskelivet hviler på kendskab til årsag og følger. Følgerne kan vi kun ane, men ikke fuldt ud gennemskue, før de indtræder. I forhold dertil gives da intuitioner til tanke eller tankers overføring angående situationen i nuet.

Det er grunden til, at selv Jesus kun er tjener i faderlivet; men tjenerens gerning i faderlivet står i forhold til hans åndelige anlæg og udvikling i det. I forhold dertil udmåles også magten til handlingen, der udøves gennem fludielivet.

At en tjener kan være ven med sin herre sker gennem fællesfølt troskab.

Når et menneske i sandhed kan sige: Jeg og faderen vi er ét, ligger dette i fludielivets fælles renhed, det levende følelsesliv, hvorfra de levende livsstrømme udgår; tillige skal dette være så fuldkomment i sin tjenergerning, at selv om det koster dets liv, følger det dog faderens intuitioner til tanke og tankers overføring og udfører dem i handling i nuet efter deres indhold. Så langt kan en tjener være ét med faderen, men heller ikke længere. Faderen bliver således selv en tjener, men – en tjener for allivet på alle kloder og alle steder, hvor liv er, og liv dannes, hvorved faderlivet selv består. Ligesom en mand er tjener for den jord, hvorved han ernæres, således er også fa-

derlivet tjener for allivet. Derfor siger Jesus også: "Faderen er større end jeg."

Når Jesus er i faderen, da er dette på grund af følelselivets fælles renhed, og faderen i Jesus, da er dette ved sin enbårne søn i ham og på grund af følelselivets fælles renhed.

Det samme livsforhold opnås for alle, der elsker det gode i livet og lader sig lede af deres samvittighed, de skal opnå at fødes på ny, den åndelige fødsel i Guds fred, da er mennesket ét med faderen og sønnen, som Jesus var det.

Ud fra dette livssyn er det Jesus taler.

V. 17.

Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre.

Ordet "befaler" ivrer inspirationen imod; det er aldrig faldet således i Jesu mund.

Men Jesus har ret i, at det menneske, der ikke kan elske andre gode mennesker i ren kærlighed, kan ej heller indgå i gudslivet. Hellere lade sig snyde af en kæltring end undlade at efterleve og lade andre føle sin kærlighed til det gode.

V. 18-21.

Dersom verden hader eder, da vid, at den har hadet mig førend eder.

Var I af verden, da ville verden elske sit eget; men efterdi I ikke er af verden, men jeg har udvalgt eder af verden, derfor hader verden eder.

Kommer det ord i hu, som jeg sagde eder: En tjener er ikke større end hans herre. Har de forfulgt mig, skulle de og forfølge eder; har de holdt mit ord, skulle de og holde eders.

Men alt dette skulle de gøre eder for mit navns skyld, fordi de ikke kender den, som mig har udsendt.

Ordet "verden" betyder det selviske åndsliv.

Vi lever under de samme forhold. Det selviske har i vor tid mere end forhen en rolig ligegladhed over for gudslivets væsen. Det ligger i, at det religiøse liv ved hyrdernes skriftklog-

skab og økonomiske velvære er nået ind i en søvngængertilværelse, der passer godt for den selviske attrå i folket.

Se det religiøse livs tilstand samt livet, som det leves, i *Den Ukendte, "Min anden Rejse"*.¹⁸

V. 22-25.

Dersom jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de ikke synd; men nu har de end ikke et påskud for deres synd.

Hvo mig hader, hader og min fader.

Havde jeg ikke gjort de gerninger iblandt dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke synd; men nu har de set dem, og dog hadet både mig og min fader.

Dog de ord, som er skrevne i deres lov, må fuldkommes: De hadede mig uforskyldt.

Dermed er sagt, at den, der intet har hørt om Jesu lære og derfor intet ved om den heller ingen synd har over for den. Den, der har hørt, men ikke vil høre, har større synd end den, der har hørt, men ikke forstår.

Det er menneskets pligt ifølge dets tankeliv at beskæftige sig med de ord, det hører, at tænke, føle og tage stilling ifølge sin samvittighed for eller imod disse samt handle derefter. Menneskets skyld står derfor i forhold til dets evne til at høre, føle og ræsonnere over ordet, det hører. Des større viden, des flere talenter, des større skyld. Magten til handling gives i forhold til renhed, viden og mission. Da ethvert menneske bliver beskikket en Helligånd, har det altid skyld i forhold til syndsfølelse uden hensyn til viden eller trosform.

V. 26-27.

Men når talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende eder fra faderen, den Sandheds Ånd, som udgår fra faderen, han skal vidne om mig.

Men også I skulle vidne, thi I var med mig fra begyndelsen.

---

¹⁸ 2. udg. s. 32; 3. udg. s. 29.

Her tilføjes: "*han skal vidne om mig.*"

Disciplene skulle tale ud fra det, de havde hørt og set, mens de vandrede sammen med Jesus.

16. Kapitel

V. 2-3.

De skulle udelukke eder af synagogerne, ja den tid skal komme, at hver den, som ihjelslår eder, skal mene, han viser Gud en dyrkelse.

Og dette skulle de gøre eder, fordi de hverken kender faderen, ej heller mig.

Siden Jesu tid er Jesu lære bleven så endevendt og fortolket, at nærmest ingen ved rede på den, og således vil det vedblive at være, indtil talsmanden har talt. Ja – den tid har været og er endnu, at den, som ihjelslår et menneske, der taler sandhed, mener at tjene sin egen Gud dermed.

V. 4.

Men dette har jeg talt til eder, på det, når timen kommer, I skulle komme i hu, at jeg sagde eder det; men dette sagde jeg eder ikke fra begyndelsen, fordi jeg var hos eder.

Når menneskeøjjet åbnes for disse forudsigers sandhed, sker det ikke alene ifølge sandhedstrang, men tillige som følge af de ulykker, selvisheden fremkalder over menneskelivet.

Når disse ulykker i fuldt mål er inde, skal det erkendes, at Jesus forudså dette og talte sandhed.

V. 7.

Men jeg siger eder sandhed: Det er eder gavnligt, at jeg går bort, thi går jeg ikke bort, skal Talsmanden ikke komme til eder; men går jeg bort, så vil jeg sende ham til eder.

Det var os gavnligt, at Jesus, da han havde endt sin mission blandt menneskene, gik til faderen for der at fortsætte sin mission som vor klodes styrer og talsmand over for faderlivet;

thi når menneskelivets tankeliv er nået til en vis klarhed i udvikling, indtræder det tidspunkt, hvor der er trang til viden, og talsmanden bliver nødvendig.

V. 8-15.

Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom.

Om synd, fordi de tror ikke på mig;

men om retfærdighed, fordi jeg går hen til min fader, og I ser mig ikke længere;

men om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt.

Jeg har endnu meget at sige eder; men nu kunne I ikke bære det.

Men når han, den Sandheds Ånd kommer, skal han vejlede eder til al sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynde eder.

Han skal herliggøre mig, thi han skal tage af mit og forkynde eder.

Alt hvad faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.

Her forklares den opgave, som talsmanden, den Sandheds Ånd, der er udset til denne mission og udsendt fra faderen ved Jesus, skal udføre ved et menneske. Vers 15 viser, at denne talsmand skal bygge videre på det grundlag, Jesus har givet, og derpå skal menneskene kende ham, ligesom de kender et træ på dets frugt.

V. 16.

Om en liden stund skulle I ikke se mig, og atter om en liden stund skulle I se mig, thi jeg går hen til faderen.

Jesus taler her om sin bortgang ved sin død og forudsiger, at disciplene om en liden stund igen skulle se ham. Ved denne

forudsigelse styrkede han deres tro på sig, da den gik i opfyldelse ved, at de så ham efter hans legemes død.

V. 20.

Sandelig, sandelig siger jeg eder, I skulle græde og hyle, men verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men eders bedrøvelse skal vorde til glæde.

Dette er en forudsigelse om den selviske verdens glæde og vennernes sorg over hans død; men vennernes bedrøvelse skal vende sig til glæde, når de genser ham.

Ved disse forudsigelser og deres opfyldelse styrkede Jesus disciplenes tro, derved fik deres mission liv og myndighed.

V. 21-22.

Kvinden, når hun føder, har bedrøvelse, fordi hendes time er kommen; men når hun har født barnet, kommer hun ikke mere den trængsel i hu for glæde, at et menneske er født til verden.

Også I har da vel nu bedrøvelse; men jeg vil se eder igen, og eders hjerte skal glædes, og ingen tager eders glæde fra eder.

Lignelsen i vers 21 passede på disciplenes og de troendes sindstilstand ved Jesu død, og indtil han ved sin opstandelse i et åndeligt legeme (fludielegeme) viste sig for dem. Der dette gik i opfyldelse, var det, som et nyt åndeligt liv var født for deres øjne; den glæde skulle ingen tage fra dem.

Den samme lignelse passer på menneskelivets søgende tid. Den tid, der går fra Jesu bortgang til faderen, indtil gudsriget indtræder på jorden, hvor alt det skjulte bliver åbenbaret. Det ny, der da fødes, er menneskets tankebevidsthed om sit eget åndsliv og om Jesus og faderlivets væsen. Da skal uselvskhedens tankeliv udvikle sig til i sammenhold at beskytte sit jordeliv imod selvskhedens økonomiske rovdrift. Den glæde, der derved opstår, skal ingen tage fra dem.

V. 23-24.

Og på den samme dag skulle I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig siger jeg eder, at hvad som helst I beder faderen om i mit navn, skal han give eder.

Hidindtil har I ikke bedt om noget i mit navn; bed, og I skal få, at eders glæde må blive fuldkommen.

Her gennemskuer Jesus disciplenes kærlighed, troskab og glæde i deres tro, der blev grundfæstet ved, at de så ham efter hans legemes død. Alt hvad de i denne deres umiddelbare glædens tro vil bede faderen om i Jesu navn, kan han roligt love dem opfyldt; dette var jo samtidig en stor styrke for dem i deres mission.

Det samme forhold indtræder for det menneske, der har nået Guds fred, thi et sådant menneske føler trang til at lade sin Helligånd vejlede sig i sin bøn.

V. 25.

Dette har jeg talt til eder ved lignelser; men den time kommer, da jeg ikke mere skal tale med eder ved lignelser, men frit ud forkynde eder om min fader.

Dette sker, når disciplene mødes med Jesus i åndslivet, indtil da kunne de kun tro; men derefter skulle deres tro forandres til viden.

Det er den samme udvikling, der vil ske med menneskelivet, når den tid er inde, hvor alt skal åbenbares, da kan der tales lige ud om faderlivets væsen uden de selviske autoritetsmæssige vogtere.

V. 26-28.

På den samme dag skulle I bede i mit navn, og jeg siger eder ikke, at jeg vil bede faderen for eder.

Thi faderen selv elsker eder, efterdi I har elsket mig og troet, at jeg er udgangen fra Gud.

Jeg udgik fra faderen og kom til verden; jeg forlader verden igen og går til faderen.

Disse ord passer på disciplenes åndelige tilstand efter mødet med Jesus i åndslivet.

De passer ligeledes på menneskenes åndelige tilstand, når den ny tid er født, hvor alt er åbenbaret.

Retningslinjen i åndelig udvikling er altid ens.

V. 32.

Se, den time kommer og er allerede kommen, at I skulle adspredes hver til sit, og forlade mig alene; dog jeg er ikke alene, thi faderen er med mig.

Her forudsiger Jesus igen, hvad der mere ville ske ved hans bortgang, for at det, når det var sket, skulle styrke troen.

V. 33.

Dette har jeg talt til eder, på det I skulle have fred i mig. I verden skulle I have trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.

Disse forudsigelser var beregnet på at styrke troen, når de gik i opfyldelse, og derved give de troende fred i deres tro.

Jesus forudsiger tillige de troendes trængsel i deres søgende tid. I ordene: "*vær frimodige, jeg har overvundet verden*" ligger dette, at selv om de selviske tager vort legemsliv, fordi vi taler sandhed til dem, berører dette på ingen måde vort åndelige liv; thi ligesom Jesus overvandt verden ved at opstå i et åndeligt legeme, således vil det også ske med dem, der hører ham til. At de selviske tror, at et menneske, der dør, derved er borte og udslettet, og dets gerning standset, er en sag for sig.

17. Kapitel

V. 1-26.

Dette talte Jesus, og opløftede sine øjne til himlen og sagde: Fader! Timen er kommen; herliggør din søn, at også din søn må herliggøre dig.

Ligesom du har givet ham magt over alt kød, på det han må give alle dem, som du har givet ham, et evigt liv.

Men dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.

Jeg har herliggjort dig på jorden; jeg har fuldkommet den gerning, som du har givet mig at gøre.

Herliggør du mig og nu, fader! Hos dig selv med den herlighed, som jeg havde hos dig, før verden var.

Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, hvilke du har givet mig af verden; de var dine, og du har givet mig dem, og de har bevaret dit ord.

Nu ved de, at alt det, som du har givet mig, er af dig.

Thi de ord, som du har givet mig, har jeg givet dem; og de har annammet dem og kendt i sandhed, at jeg udgik fra dig, og de har troet, at du har udsendt mig.

Jeg beder for dem; jeg beder ikke for verden, men for dem, som du har givet mig; thi de er dine.

Og alt det, som mit er, det er dit, og det, som dit er, det er mit; og jeg er herliggjort i dem.

Og jeg er ikke mere i verden, men disse er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader! Bevar dem i dit navn, hvilke du har givet mig, at de må være ét ligesom vi.

Da jeg var hos dem i verden, bevarede jeg dem i dit navn; dem, som du har givet mig, vogtede jeg, og ingen af dem blev fortabt, uden det fortabelsens barn, at skriften skulle fuldkommes.

Men nu kommer jeg til dig, og dette taler jeg i verden, at de må have min glæde fulddeligen i sig.

Jeg har givet dem dit ord; og verden har hadet dem, fordi de er ikke af verden, ligesom jeg er ikke af verden.

Jeg beder ikke, at du skal borttage dem af verden, men at du skal bevare dem fra det onde.

De er ikke af verden, ligesom jeg er ikke af verden.

Hellige dem i din sandhed; dit ord er sandhed.

Ligesom du har sendt mig til verden, så har og jeg sendt dem til verden.

Og jeg helliger mig selv for dem, på det de skulle også være helligede i sandheden.

Men jeg beder ikke alene for disse, men også for dem, som formedelst deres ord skulle tro på mig,

på det de må alle være ét; ligesom du, fader! i mig, og jeg i dig, at de og skulle være ét i os, at verden kan tro, at du har udsendt mig.

Og jeg har givet dem den herlighed, som du har givet mig, for at de skulle være ét ligesom vi er ét;

jeg i dem, og du i mig, for at de skulle være fuldkommede til ét, og at verden kan kende, at du har udsendt mig, og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.

Fader! Jeg vil, at de, som du har givet mig, skulle og være hos mig, hvor jeg er, at de må skue min herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig, førend verdens grundvold blev lagt.

Retfærdige fader! Og verden kendte dig ikke, men jeg kender dig, og disse har kendt, at du har udsendt mig.

Og jeg kundgjorde dem dit navn, og vil kundgøre dem det, på det den kærlighed, hvormed du elsker mig, skal være i dem, og jeg i dem.

Hvem kan som tredje beskrive en lønlig samtale mellem to.

Inspirationen lader føle, der ikke er så få menneskeudtryk i dette kapitel, udtalelser der ifølge Jesu ånd og samhørighed med faderen ikke kan være udtalt på denne måde.

21. Kapitel

V. 25.

Men der er og mange andre ting, som Jesus har gjort, hvilke, dersom de skulle skrives stykkevis, mener jeg, at ikke en verden selv kunne rumme de bøger, som skulle skrives.

Det sidste skriftsted i Johannes' Evangelium er et følelsesbetonet udtryk for, at Jesu ord rækker så langt, at om de blev beskrevet i deres dybde, ville de rumme altets liv i sin helhed; jorden er ikke stor nok til at rumme disse bøger.

Dette rige kan mennesket arve, men – det skal tjene sin arv.